І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 52. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 19-го БЕРЕЗНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, MARCH 19, 1974 No. 52. VOL. LXXXI.

ХЛІБОРОБСЬКИЙ СОЮЗ І УКРАЇНСЬКИЙ КЛЮБ В БРАЗИЛІЇ ВІДБУЛИ ЗБОРИ, СТВЕРДИЛИ ЗАНЕПАД УКРАЇНСЬКОГО СТАНУ І ЖИТТЯ

Курітіба, Парана, Бразилія (Н. Н.) — в днях 9-го і 10-го лютого ц. р. тут в Репрезентативному Домі відбулися річні Загальні Збори Хліборобського Освітнього Союзу і Українсько - Бразилійського Клюбу. Як загально стверджено на цих Зборах, в останніх роках ця найстарша і найсильніша організація українців і їх нащадків у Бразилії почала занепадати. Змаліло число членства при центральному осідку в Курітібі і змаліло воно й при філіях. 11 філій у есталі Парани і Санта Катаріни взагалі перестали існувати. Потрібно великих зусиль аби бодай деякі з них оживити. Часопис „Хлібороб", який виходив друком протягом 49 років, перестав існувати і щоб його відновити, потрібно багато зусиль і великих коштів.

Молодь, народжена вже в Бразилії, розпливається і мало хто з неї затримується при ХОС-і. В більшості, де затрималось трохи молоді, це при фольклорних групах в Курітібі і в одній чи другій філії. Працюють вони власними силами, без допомоги фахівців українського танку чи пісні ззовні. ХОСоюз завчасно не подбав про створення відповідних сприятливих умов, якими молодь могла б користуватись, затримуючись при організації.

На Зборах докладно обговорено стан організаційного життя і намічено цілий ряд заходів до його покращання. Зокрема доручено Централльній Управі приступити негайно до видання місячного бюлетеню аж до часу, доки буде відновлене видання „Хлібороба". Також доручено Головній Управі, крім інших завдань, подбати про набуття оселі для дітей молоді, де можна було б, використовуючи шкільні відпустки, підготовляти молоде покоління до організаційної праці в ХОС-і.

Загальні Збори вибрали Головну Управу, президентом якої став проф. Степан Плахтин. На заступників президента вибрано: проф. Ольгу Горачук, інж. Степана Микилиту і адвоката Зенона Магаса. Решту Головної Управи творять секретарі: студент Сергій Франків, адвокат Богдан Карпин і агроном Петро Єдин; скарбники: адвокат Йосип Білик і економіст Павло Дубицький. В члени Головної Управи ввійшли: Іван Базан, Еміліо Лехачінський, д-р Горолдо Геттер, Гіларій Безручко, Андрій Василик, хем. Амбросій Хома, адвокат Юліян Буский, д-р Григорій Пелюхно, Василь Зімовський, Надьо Орищин, Іван Микитчук, Гаврило Скальський, Іван Федусенко; Контрольна Комісія: Степан Палудишин, Іван Сподарик, Діонісій Хома, Григорій Гордій, адвокат Василь Булик, Михайло Мартинишин, Фірміно Ковальчук; Бібліотекарі: Степан Равлик і Михайло Мазепа.

Делегати висловили надію, що новообрана Головна Управа відновить організаційне життя ХОС-у і Українського Клюбу та дасть надію членству на краще майбутнє.

Управа СУЖА відбула наради

Ню Йорк. — Вечером 15-го березня тут відбулося перше засідання новообраної на останніх загальних зборах управи Спілки Українських Журналістів Америки. На засіданні обмірковано і прийнято постанову щодо співучасти у відготовці матеріялів до „Українського журналіста", що небавом появиться заходами управи Спілки Українських Журналістів Канади. Крім того намічено плян діяльности на найближчий період, в тому публічний панель на тему: „Чи ми є еміґранти, чи поселенці", що відбудеться вже 29 березня. На засіданні були присутні: Іван Кедрин Рудницький — голова, Ольга Кузьмович — секретар, Павло Дорожинський, Михайло Сосновський, Василь Тершаковець, Роман Голіят, Орест Питляр, Уляна Любович - Старосольська, Іванна Савицька, Ігор Длябога — члени управи, Михайло Островерха — голова Верифікаційної комісії та Маріян Коць — голова Контрольної комісії.

НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ НА ПРЯШІВЩИНІ

Братислава. — Згідно з інформаціями Словацької Національної Ради у східній частині Словаччини, тобто на Пряшівщині, де проживає основне число українців, є одна середня школа і вісім технікумів, де навчання ведеться українською мовою. У 150 неповних середніх школах та 2-х професійних технічних школах українську мову вивчають, як один з предметів. На цьому терені є діяльними яких 70 українських дитячих садків.

У 80-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

ЮВІЛЕЙНО-КОНВЕНЦІЙНА ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС

МЕТА ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ	3,000
ДОСІ ПРИЄДНАНО	760
ДЛЯ ОСЯГНЕННЯ МЕТИ ЩЕ ПОТРІБНО	2,240

Впродовж минулого тижня одержала Головна Канцелярія 94 аплікації нових членів. Серед них по дві і більше аплікацій надіслали наступні організатори, конвенційні делегати і секретарі Відділів:

Марія Юров (В. 219) — 9 аплікацій нових членів, Роман Припхан (В. 399) — 7, Михайло Кігічак (В. 240) — 5, Володимир Варшона (В. 266) — 5, Василь Добчанський (В. 54) — 4, Карло Кобіто (В. 121) — 4, Віра Ваніт (В. 473) — 4, Йосиф Сидор (В. 90) — 3, Роман Татарський (В. 94) — 3, Петро Дяків (В. 427 і 412) — 3, Петро Сахаревич (В. 460) — 3, Дан Марцинюк (В. 502) — 3, Михайло Ольшанський (В. 51) — 2, Тарас Сливинський (В. 59) — 2, Андрій Кушнір (В. 83) — 2, мгр Володимир Ничай (В. 106) — 2, Мирослав Маркович (В. 142) — 2, Ольга Доманська (В. 170) — 2, Анна Ремік (В. 238) — 2, Михайло Каркоць (В. 345) — 2, Іван Книгницький (В. 430) — 2, та по одній аплікації 24 секретарі, делеґати й організатори.

РАЗОМ ДОСІ В БЕРЕЗНІ ПРИДБАНО 149 НОВИХ ЧЛЕНІВ.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН НЕ ПОЇДЕ ДО ЕВРОПИ

Вашингтон. — Речник Уряду повідомив про те, що у листі до канцлера Віллі Брандта, який під сучасну пору виконує функцію президента Европейської Спільноти, президент Ніксон поінформував країни Европейського Спільного Ринку про своє рішення відкласти поїздку до Европи, запляновану на наступний місяць для зустрічі з головами західніх европейських держав. Таке становище президент Ніксон зайняв у відповідь на формальне запрошення його Брандтом відвідати Европу, щоб тут разом з головами держав Европейської Спільноти підписати спільну декларацію принципів. За словами Президента, ця декларація ще не цілком готова і потрібно довшого часу, щоб узгіднити всі питання.

Коментатори вважають, що таке становище президент Ніксон зайняв у зв'язку з сепаратною акцією европейських держав на відтинку заходів щодо полагодження енергетичної кризи, а зокрема у зв'язку з їхніми намаганнями досягнути сепаратного домовлення з арабськими нафтовими продуцентами. Як відомо, американський Уряд пропонував спільну акцію на базі домовлення між державами Західньої Европи, ЗСА, Канади і Японії. З гострою критикою „европейського сепаратизму" виступив президент Ніксон публічно в часі своєї промови у Чикаго 15 березня на обіді американських підприємців і професіоналістів. У цій промові він виразно підкреслив, що Европа не може мати одночасно американську військову охорону і вести політику, яка є проти американських інтересів. Про довжування такої політики західніми европейськими державами може допровадити до відтягнення з Европи американських військ, зглядно значне обмеження їх числа. Промова президента Ніксона викликала відносно гостру реакцію у Західній Европі.

Президент називає „цілком фальшивими" закиди про його причетність до Вотерґейту

Чикаго. — Президент Ніксон, промовляючи в п'ятницю, 15-го березня, на полуденку Екзекутивного Клюбу Чикаґа, сказав, що закиди про його причетність до Вотерґейтської афери є „цілком фальшиві" та що він не думає резиґнувати, бо резиґнація „назавжди змінила б нашу форму уряду". Під час виступу перед майже 2,000 публікою, яка складалася переважно з професіоналістів і бизнесменів, Президент заявив, що не хоче спричинювати „знищення президентури ЗСА", бо його резиґнація під натиском, хоча він в нічому не провинився, довела б до такого послаблення посту президента, що в майбутньому інші президенти також були б змушені залишати свої пости, якби хтобудь виступив із закидами проти них. Він кілька разів повторив, що його резиґнація залишила б пост президента дуже „слабим і нестійким". Відповідаючи на ряд питань, які заторкали різні ділянки, президент Ніксон поводився впевнено, а публіка тепло реаґувала на його відповіді.

У суботу, 16-го березня, президент Ніксон і його дружина, п-ні Пет Ніксон, були в Нешвил, Теннесі, де взяли участь у відкритті нових приміщень „Гренд Ол Опрі", концертової залі, в якій відбуватимуться концерти американських народних пісень, так званих „кантрі енд Вестерн". П-і Ніксон, прибула до Нешвилу з Бразилії, де день раніше репрезентувала ЗСА на інавгурації генерала Ернеста Гейсела на пост президента цієї південноамериканської країни.

Генерал Гейсель інавгурований на президента Бразилії

Бразилія. — Генерал Ернесто Гейсель у п'ятницю, 15-го березня, був інавгурований на президента Бразилії. Представники 88-ох країн взяли участь у цих інавгураційних церемоніях. Делегацію ЗСА очолювала дружина президента Ніксона, п-і Пет Ніксон. У короткій промові, новий президент Бразилії хвалив досягнення своїх трьох попередників на цьому пості, які також були військовиками, та висловив надію, що майбутність Бразилії буде ще краща. Хоча президент Гейсель не обіцяв привернути країні демократичну політичну систему, то натякнув, що Уряд може погодитися на деякі компроміси, запропоновані представниками опозиційної преси деякими членами ієрархії Католицької Церкви та опозиційними політичними діячами. Коментатори вказують, що впродовж останніх тижнів дорадники генерала Гейселя відбули ряд розмов із цими критиками військового уряду, в яких запевняли, що новий Уряд послабить цензуру, надасть Конґресові більше прав і припинить порушення прав громадян поліційними та військовими чинниками.

Виховні проблеми були предметом пластових нарад в Ню Йорку

Ню Йорк (М. Л.). — З рамени Крайової Пластової Старшини відбулася тут в суботу, 16-го березня нарада кошових, зв'язкових, гніздових і станичних Референтів Вишколів Східньої Округи ЗСА. Приявних було 66 делегатів з поодиноких станиць. Наради відкрив голова КПС — пл. сен. Павло Дорожинський, а проводила ними голова Виховного сектора пл. сен. Стаха Гойдиш. В програму нарад входила дискусійна гутірка пл. сен. Стахи Гойдиш на тему: „Український Виховний Ідеал", слово - інформація пл. сен. Ярослава Рака, голови Координаційної Виховно - Освітньої Ради (КВОР), обговорено ряд біжучих виховних справ, зокрема справи вишколів і дошколів виховників, справи цьогорічних літніх таборів, тіловиховання тощо. Окрему увагу присвячено розговірній українській мові в часі пластових зайнять та обов'язковому навчанню українознавства. Крайові команданти пластунок і пластунів мали змогу переговорити з кошовими позитиви й неґативи виховної праці під сучасну пору. Наради тривали від год. 10-ої рано до 6.30 вечора. Така сама нарада для станиць середущого заходу ЗСА відбудеться в суботу, 30 березня ц. р. в Клівленді.

Совєтський скульптор обвинувачує уряд у гальмуванні вільної творчости

Москва. — Для совєтського уряду і компартії не припиняються труднощі з боку інакшемислячих літераторів, мистців, науковців. Депортація А. Солженіцина викликала протести не тільки вже відомих дисидентів, але навіть такі відомі оборонці офіційної лінії в літературі як Євген Євтушенко — поважилися на те, щоб висловити своє обурення з того роду політики уряду. Останньо підніс голос в обороні свободи творчости з одночасним осудженням політики уряду щодо мистців відомий на міжнародній арені скульптор Ернест Неізвестний, який ще перед десяти роками публічно обороняв мистців - модерністів перед нападами Хрущова, вступивши з ним в дискусію на виставці в Москві. Е. Неізвестний все таки подобався Хрущову у такій мірі, що цей кол. совєтський диктатор перед своєю смертю висловив побажання, щоб ніхто інший, а власне Неізвестний виготовив на його могилі проєкт пам'ятника. Виконуючи волю Н. Хрущова, родина замовила такий пам'ятник у Неізвестного і він якраз тепер проєкт цього пам'ятника закінчив. При цій нагоді він влаштував у своєму студіо в Москві, як інформує спеціяльний кореспондент „Ню Йорк Таймс" з 16 березня, пресову конференцію, на якій розповів про всі ці труднощі, що їх ставить перед ним у його праці совєтський уряд. Е. Неізвестний осудив совєтську урядову систему „привілеїв" для осіб з мистецького світу, що втішаються довірям уряду. Вони мають, говорив він, всякі удогіднення, включно з можливостями виїздити за кордон. У його ж випадку, навіть тоді, коли, наприклад, його проєкт рельєфу на монументі в Ансван, побудованому з нагоди закінчення Ансванської греблі, хоч був акцептований спеціяльною оціночною міжнародною комісією, був відкинений совєтською Спілкою мистців, як тільки стало відомо, що він є автором рельєфу. Проєкти до конкурсу мистці подавали закодовано. Він також поінформував, що совєтський уряд не дозволяє йому на виїзди за кордон, хоч він має запрошення з різних країн. Інформуючи про все це чужинецьких кореспондентів, Е. Неізвестний висловився за свободу мистецької творчости в СССР.

Закликають посилити боротьбу з „посяганням на соціялістичну власність"

Москва. — На засіданні колегії Міністерства юстиції СССР з участю міністрів юстиції і голів Верховних судів союзних республік, начальників правових відділів господарських міністерств і відомств, голів деяких обласних і районних народних судів, що відбулося 6-го березня, розглядано, як інформував ТАСС, „необхідність активнішої участи органів юстиції і судів у боротьбі з посяганням на соціялістичну власність, випуском недоброякісної продукції, приписками, службовими злочинами та іншими правопорушеннями, у вдосконаленні правових основ господарської діяльности, підвищення ролі юридичної служби в народному господарстві". ....

Далі у повідомленні говориться про те, що „звернуто особливу увагу судів і всіх юридичних установ на поліпшення роботи по відшкодованню матеріяльних збитків від крадіжок і безгосподарности, активізацію правової пропаганди зміцнення правопорядку і трудової дисципліни, виховання дбайливого ставлення до соціялістичної власности".

Як видно з цього повідомлення, поширення „високих засад комуністичної моралі і соціялістичного співжиття" між населенням в СССР замість скріплюватися, далі послаблюється і як перед роками, так і сьогодні — „соціялістичну власність" треба охороняти з допомогою поліції і суду.

„Правда" знецінює наслідки дипломатичних заходів Г. Кіссінджера на Близькому Сході

Москва. — У виданні з 17 березня орган ЦК КПСС „Правда" вперше з чималою дозою зневаги оцінив дипломатичні заходи державного секретаря Генрі Кіссінджера допровадити до тривалого замирення на Близькому Сході, мовляв, це була „гора, що породила мишу". Совєтська газета з великим задоволенням відзначила факт, що арабські держави на конференції у Тріполі не досягнули погодження щодо скасування ембарґо проти ЗСА. Того роду критика Г. Кіссінджера в „Правді" викликала загальне здивування, тимбільше, що він має небавом прибути до Москви для підготовки приїзду туди президента Ніксона. Таку совєтську поставу пояснюють, з одного боку, совєтським поіритуванням західньою критикою совєтської внутрішньої політики у зв'язку з депортацією Солженіцина, а з другою, намаганням твердою лінією у справах Близького Сходу зберегти для себе симпатії арабських держав.

Совєтський уряд плянує почати культивацію північного лісостепу

Алма-Ата. — Враховуючи відносний успіх з освоєнням т. зв. цілинних земель Казахстану, започаткованим рівно перед двадцятими роками з ініціятиви ще Нікіти Хрущова, совєтський режим Брежнєва задумав поширити досвід з Казахстану на район північного лісостепу з характерними сірими лісовими ґрунтами. Північний лісостеп охоплює широку смугу у північній частині Російської Федерації, простягаючися на північ від Ленінграду і Москви через усю европейську частину Росії аж до Сибіру. З уваги на вбогість ґрунтів у цій смузі, там не розвинулося сільське господарство, але тепер совєтський уряд заплянував ці ґрунти максимально використати для інтенсивного сільського господарства за прикладом цілинних земель Казахстану. Виступаючи з промовою у казахстанській столиці, де відбувалося відзначування започаткування освоювання перед двадцяти роками цілинних земель, Л. Брежнєв поінформував про асиґнування 44 більйони долярів на освоєння російського північного лісостепу упродовж найближчої п'ятирічки. Відзначаючи двадцятиріччя сільського господарства на цілинних землях,

(Закінчення на стор. 5-ій)

В УКРАЇНІ ЗАСУДИЛИ БОРИСА ЗДОРОВЦЯ

Париж (УІС „Смолоскип"). З України дісталася вістка, що Бориса Здоровця, популярного євангельського провідника, засудили совєтські власті на 3 роки концтабору суворого режиму і сім років заслання.

Тут стало відомо, що Борис Здоровець зорганізував 2 травня 1972 р., у лісі біля Харкова молитву, на яку з'явилося біля дві тисячі вірних баптистів. Зразу після цього він був заарештований і в брутальний спосіб допитуваний протягом кількох днів. 14 травня Б. Здоровець проголосив голодівку на знак протесту проти жорстокого поступування КҐБ-істів з ним. Більше, як рік пізніше, в серпні 1973 року відбувся закритий суд над ним, який тривав одинадцять днів. В часі суду свідчили проти нього свідки-провокатори і аґенти КҐБ, які старалися інфільтрувати баптистський рух в Україні. Свідки, які давали прихильні свідчення, були обмежувані в їхніх виступах. Борис Здоровець держався на суді гідно, не просив прощення, зложивши заяву про незаконний арешт і фальшиві покази проти нього. Після одинадцять денного глуму над законністю, Б. Здоровця засудили на 3 роки таборів суворого режиму і сім років заслання.

Вперше Б. Здоровець був заарештований в 1961 році і засуджений на 7 років ув'язнення і три роки заслання. Відбувши своє покарання, в 1972 році він повернувся в Україну до своєї родини. Б. Здоровець є інвалід. В часі Першої світової війни, будучи малим хлопцем, він втратив руку і око. В тюрмі він вивчив англійську і німецьку мови. Він мав би відзначатися своїми надвичайними ораторськими здібностями, тому й кожна його проповідь стягала багато вірних.

З України теж дісталася вістка, що українська православна (колишня католицька) церква в Яремчу (Гуцульщина) є під загрозою зруйнування. Не зважаючи на чисельні протести вірних, в 1971 р. цю дерев'яну церкву перемінено на антирелігійний (атеїстичний) музей. Тепер, йдучи за інструкціями КҐБ масового нищення українських історичних пам'яток і зокрема старинних церков, і ця церква є під загрозою знищення.

Твори А. Солженіцина заборонені в СССР

Москва. — Згідно з повідомленням агенства Асошіейтед Прес, совєтський уряд видав заборону поширювати і мати в СССР будь-які твори депортованого недавно письменника - лавреата А. Солженіцина. „Указ" в цій справі мав появитися з датою ще 14 лютого і безпосередньо після цього з усіх публічних бібліотек усунено ці твори Солженіцина, які були раніше в СССР опубліковані. Йдеться тут про повість „Один день в житті Івана Денисовича" з 1962 року і про чотири новелі з 1966 року. Інші твори Солженіцина були видані тільки на Заході, а в СССР було поширені самвидавним порядком.

Як загинув совєтський розвідник М. Кузнєцов

Москва. — Газета „Известия" з 13-го березня опублікувала ширшу інформацію „За справедливу справу" свого спеціяльного кореспондента Ю. Зв'ягіна у Львові, у якій пишеться про „останній подвиг леґендарного розвідника Миколи Кузнєцова". Як відомо, М. Кузнєцов належав до відомої трійки совєтських партизанів і розвідчиків, які діяли на західніх українських землях в роки Другої світової війни і вславилися атентатами на німецько - гітлерівських достойників. Від куль Кузнєцова загинув ген. Гель, а також заступник губернатора Отто Бауер та д-р Шнайдер. З Кузнєцовим співпрацювали ще Іван Бєлов та Ян Камінський. М. Кузнєцов оперував, маючи документи оберлейтенанта Павля Зіберта. Замах на Бауера і Шнайдера Кузнєцов виконав у Львові 9-го лютого 1944 р. Втікаючи від німецької погоні, він разом з Бєловим та Камінським дібралися до Ганачівського лісу, але там вони вже не застали совєтської партизанської групи, яка мала там на них ждати. Не маючи іншого виходу, вони зайшли до найближчого села Воратин, Брідського району, і поступили до хати селянина Степана Голубовича. Від нього зажадали харчів, але, як інформує совєтський кореспондент, в той час, коли Голубович дав їм харчі, в хату увійшло дільких узброєних осіб, які „накинулися на розвідників і їх роззброїли". Кузнєцов протестував, мовляв, він німецький офіцер, але його повідомили, що „прийде сотник і перевірить документи". Ю. Зв'ягін пише, що „бандити з шайки українських націоналістів у тому часі вже одержали наказ фашистів (тобто німців) шукати за совєтським розвідником в німецькому однострою, за голову якого назначили нагороду". В ході перевірки документів Кузнєцову вдалося загасити лямпу і зірвати гранату, яка була біля нього на столі. Від розриву гранати загинув він сам, а деякі з українських повстанців, в тому їхній командир Чорногора — були поранені. Івана Бєлова, який находився біля хати на сторожі, вбили — як твердить Зв'ягін, — повстанці ножем ще перед тим, а Камінського застрілили, коли він намагався врятуватися втечею. Все це мало статися в перших днях березня 1944 року. За попередніми інформаціями, Кузнєцов мав загинути у бою з відділом УПА в Ганачівському лісі.

Китай обвинувачує совєтських дипломатів у шпигунстві

Токіо. — Аґенство Асошіейтед Прес повідомило, що в китайському офіціозі „Женмін Жіґ Пао" появилася стаття, в якій обвинувачується совєтських дипломатів, журналістів, технічних працівників і дорадників в різних країнах й інших совєтських громадян у шпигуванні в користь СССР з доручення совєтського уряду всюди там, де вони в даний час находяться. Для шпигунських цілей використовує СССР науку, а в першій мірі сателітів, що їх СССР запускає в орбіту довкола Землі. За даними китайського часопису, тільки в 1973 році СССР запустив в орбіту аж 73 сателіти для шпигування. На морях і океанах шпигунством займаються воєнні і транспортові кораблі та підводні човни, які мають зі собою спеціяльне електронічне шпигунське устаткування.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Рідна мова – Квебек і Україна

„Мова живе тільки тоді, коли її вживають люди в їхньому щоденному житті... Французька мова мусить бути мовою законодавства, уряду, міських громад, муніципальних корпорацій... Будуть встановлені закони, які дадуть французькомовним громадянам змогу виконувати свою працю в їхній рідній мові — в публічній службі, в їхніх професіях і в індустріяльних, торговельних і фінансових трансакціях".

Наведена цитата це не слова представника самостійної держави, а заступника губернатора тільки провінції Канади, який 14-го березня цього року повідомив про рішення квебекського уряду проголосити французьку мову офіційною мовою Квебеку. Мимоволі насувається думка: чи міг би подібні слова виголосити представник „суверенної" Української ССР? — Категорично ні! Навпаки, представники київського „уряду" зобов'язані завжди підкреслювати, що мовою „міжнаціонального спілкування" в Совєтськім Союзі є мова „великого російського народу", який як це недавно заявив перший секретар ЦК КП України В. Щербицький, „справді є першим серед рівних, старшим братом у нашій великій радянській багатонаціональній сім'ї!"

Яка велика різниця між здоровим, вільним мисленням представників французькомовних громадян Канади та низькопоклонством Щербицького і подібних йому ґавляйтерів Москви. Політичні та культурні діячі Квебеку здають собі справу з факту, що коли мова не вживана членами народу в їхньому щоденному житті, та в усіх ділянках цього життя, то ця мова не може жити та розвиватися. Маємо на це приклади ірляндської, шотляндської та вельської мов, яких вживання занепало до такої міри, що члени цих народів в більшості користуються англійською мовою. Кремлівські вожді та їхні слуги в не-російських „республіках" всіми засобами стараються довести до такої самої мовної ситуації в Совєтськім Союзі, пропаґуючи нібито „інтернаціоналізм", базований на „зближенні та злитті народів і їхніх культур", а на ділі запроваджують поголовну русифікацію всіх народів цієї останньої в світі імперії. У „суверенній" Українській ССР мовою „законодавства, уряду, міських громад" не є мова українська, а російська. Тоді, коли в провінції Канади, Квебеку, французькомовні громадяни мають змогу в усіх ділянках свого життя користуватися рідною мовою, українці не мають подібної змоги користуватися рідною мовою в своїй „суверенній державі". Тоді, коли французькомовні канадці можуть свобідно виступати в обороні рідної мови й культури, українські інтелектуалісти за подібні виступи заслані до мордовських концентраційних таборів. Так на ділі виглядає „рівноправність народів" Совєтського Союзу.

Ми, українці в країнах вільного світу, повинні всіми доступними нам шляхами і засобами протиставитися цим негуманним і незаконним поступкам Москви.

Проголошення урядом Квебеку, що французька мова буде офіційною мовою цієї провінції Канади, може також послужити й українським канадцям в їхніх змаганнях за принцип багатокультурности Канади. Покликаючися на рішення квебекського уряду, українці Манітоби, Альберти, Саскачевану та Онтаріо зможуть вимагати більше прав для української мови, вказуючи на велику кількість україномовних громадян в цих провінціях.

Ще один документ

Поширений совєтським самвидавом відкритий лист російського письменника з України, Віктора Некрасова, залишиться в історії ще одним документом совєтської дійсности, показовим для тих нестерпних умов, що в них мусять жити і творити навіть заслужені совєтські письменники.

Народжений в родині київського лікаря Віктор Некрасов, письменник й архітект за фахом, був учасником т. зв. вітчизняної, тобто совєтсько - гітлерівської війни, членом КПСС, тричі пораненим оборонцем Сталінграду, автором відзначеного сталінською премією твору про „стійкість і героїзм радянських людей", виданого 1946 року під назвою „В окопах Сталінграда". Маючи за собою такі заслуги, нагороди й відзначення, Віктор Некрасов відважився висловити декілька слів правди про ЗСА і про каґебівські методи нагляду над совєтськими туристами у виданих ним 1962 року спогадах про подорож на Захід і в 1969 році підписав разом з І. Дзюбою, Є. Сверстюком, Ліною Костенко і Михайлиною Коцюбинською протестного листа проти наклепницької статті на В. Чорновола і С. Караванського, надрукованої в київській „Літературній Україні". Обидва ці виступи вистачили для того, щоб Некрасов із „заслужених" попав між обшукуваних і цькованих органами КҐБ і щоб його позбавити членства в КПСС, до якої він належав майже тридцять років. Переслідування, обшуки, цькування завершилися й тотальною забороною для совєтських видавництв друкувати твори Некрасова й вимогою каґебівських чинників, щоб Некрасов виступив із засудженням „зрадницької" діяльности Солженіцина й Сахарова. Після категоричної відмови Некрасова виступити із такою заявою, органи КҐБ провели у відношенні до нього низку „каральних" заходів: 42-годинний обшук, шостиденні переслухання, конфіскату його рукописів, книжок і зібраних ним матеріялів до історії сталінградської битви.

У своєму листі з цього приводу В. Некрасов виявив не тільки всю нікчемність режимного тиску у відношенні до творців слова, але й натаврував політику режиму, спрямовану на нищення чи й викидання із Совєтського Союзу осіб, достойних найбільшої уваги й пошани, стверджуючи, що в такій ситуації в рядах творців залишаться хіба тільки аґенти і слідчі із поліційних органів „державної безпеки" і що тільки каґебісти матимуть змогу писати книжки, малювати образи і творити симфонії.

Своїм відкритим листом Віктор Некрасов підтвердив тільки ще один раз справжній характер Совєтського Союзу, як тоталітарної і поліційної держави.

„БОЙОВИЙ АВАНГАРД КПСС"

В днях 4-7 березня в Києві відбувся XXII з'їзд Ленінської комуністичної спілки молоді України (ЛКСМУ), на якому перший секретар ЦК Компартії України В. Щербицький виступив з програмовою промовою, а перший секретар ЦК ЛКСМУ А. Гіренко подав досить довгий звіт про діяльність комсомолу в Україні від часу останнього з'їзду. Промова В. Щербицького і звіт А. Гіренка були, можна б сказати, „синхронізовані" щодо своєї тематики, бо в обох випадках йшлося про те, щоб якнайвиразніше н а г олосити особливу важливість розвитку совєтської економіки, з чим в'яжеться можливо максимальне використання людських резерв. Коли ж йдеться про людський резервуар в рядах комсомолу тільки в межах Української ССР, то він за даними Гіренка чималий: 5 мільйонів 600 тисяч юнаків і дівчат. Завданням і Щербицького і Гіренка було переконати учасників з'їзду про необхідність активізації на господарському фронті по лінії виконування постанов КПСС та доручень совєтського ц е н трального керівництва в Москві.

З промови Щербицького також видно, що він бажав би, щоб комсомол в Україні був в авангарді русифікації України і щоб члени комсомолу були переконані у вищості російської мови, культури та визнавали „примат" російського народу в СССР, мовляв, він „справді є першим серед рівних, старшим братом у нашій великій радянській б а гатонаціональній сім'ї". Водночас із цим комсомольці і вся молодь України, за словами Щербицького, мають вести перед у боротьбі з „будь-якими проявами ворожої ідеології" та „давати відсіч" намаганням „націоналістичного і сіоністичного еміграційного охвістя".

Звітна доповідь А. Гіренка, не зважаючи на свою об'ємистість, відносно мало нового внесла щодо інформацій про комсомол і його працю. З одного боку, Гіренко вихвалював такі й інші „досягнення" окремих членів комсомолу, ставлячи їх як приклад для загалу, а з другого, намагався якнайчіткіше з'ясувати „рубежі", на які, за його словами, має вийти комсомол у намаганнях виконати і перевиконати господарські пляни СССР.

Поминаючи цей основний аспект його звіту, в ньому були включені деякі фактичні дані про стан комсомолу під сучасну пору. За даними Гіренка, комсомол в Україні нараховує 5 мільйонів 600 тисяч членів. За останні чотири роки це число зросло на 1 мільйон 200 тисяч осіб. З цього загального числа членів комсомолу „в промисловості республіки, у будівництві і на транспорті трудиться майже два мільйони робітників - комсомольців". Членство комсомолу поширене серед інтелігенції, що пояснюється цим простим фактом, що комсомольський (як і партійний) квиток відкриває шлях для кар'єри. В рядах комсомолу, як поінформував Гіренко, є „165 докторів і кандидатів наук, 23 тисячі наукових співробітників, 250 тисяч інженерів і техніків, 36 тисяч спеціялістів сільського господарства, 127 тисяч учителів, працівників культури і мистецтва". Про політичну заанґажованість комсомолу свідчить це, що „понад 144 тисячі юнаків і дівчат обрані до органів державної влади, 80 відсотків членів ВЛКСМ виконують постійні комсомольські доручення, близько півмільйона — представляють комсомол у профспілкових та інших громадських організаціях". На сільськогосподарському відтинку в Україні з ініціятиви комсомолу і під його керівництвом діє 2,295 „шкіл передового досвіду", завданням яких є пропаґувати „передові прийоми і методи праці".

Комсомол є одночасно помічником компартії в нагляді за населенням, є, як це відзначував В. Щербицький і про що говорив Гіренко, „бойовим авангардом КПСС". В офіційній мові йдеться тут про т. зв. „наставництво". А. Гіренко звернув увагу, що „комітети комсомолу повинні сприяти дальшому розвитку наставництва. Слід запровадити в практику проведення зльотів, семінарів наставників, надавати їм практичну допомогу".

Політично - ідеологічне виховання молоді

Ця ділянка діяльности комсомолу попри господарську належить до засадничих і тому їй партійні чинники присвячують особливу вагу. Говорив про неї також А. Гіренко, підкреслюючи, що „йдеться, зокрема, про постійну, безкомпромісну боротьбу з пережитками минулого в свідомості окремої частини молоді". Праця у цій ділянці розгортається на різних відтинках: трудової дисципліни, виховування в молоді „соціялістичної свідомости", „совєтського патріотизму", „основ наукового атеїзму" тощо. Спеціяльні курси, лекції, конференції, систематичне „комсомольське політичне навчання" — все це має на меті забезпечити виховання в загальному дусі комуністичної доктрини за московською р е д а кцією. „Протягом звітного періоду, — говорив Гіренко, — в гуртках і семінарах партійної і комсомольської політосвіти підвищували теоретичний рівень понад 5 мільйонів молодих виробничників". Для індоктринізації молоді в Україні є зорганізовані загони „комсомольських ле-

(Закінчення на стор. 6-ій.)

† Андрій
Єпископ Українців в Арґентині

НОВИЙ МІСІЙНИЙ ПОДУВ СЕРЕД УКРАЇНЦІВ В АРҐЕНТИНІ

Українська спільнота в Арґентині — це у великій більшості місійний терен не тільки по далеких провінціях, де українці живуть роками, а то і десятиліттями, позбавлені духовної опіки, але також у так званому Великому Буенос Айресі, у цій вісім-мільйоновій людській пущі, в якій губиться п'ятидесяти-, чи навіть шестисяти-тисячна українська спільнота. Дуже багато з них ще не знає про присутність Української Церкви у Буенос Айресі. Чотири українські парафії на передмістях Буенос Айресу і катедра у самій столиці ледве охоплюють два відсотки українських вірних, що беруть участь в недільних Богослуженнях. Не малою причиною такого стану є релігійна байдужність, а то і від'ємний приклад сусідів не-українців. Вправді, не бракує в Арґентині і добрих прикладів щодо християнського життя, зокрема з боку арґентинської інтеліґенції та молодих поколінь, але загал наших вірних, бувши фабричними робітниками, не мають з ними ближчого контакту.

За винятком провінції Місіонес, де релігійне і церковне життя задовільне, у других провінціях, як Чако, Формоза, Мендоза, Ріо Неґро, Чубут, українське церковне життя щойно наладнується. У Чако і Мендозі є уже український священик та українські Сестри, а до Ріо-Неґро і до Чубут, віддалених около 2.000 кілометрів від Буенос Айресу, раз у рік доїжджає Єпископ.

По Провінціях можна зустрінути українські родини, в яких дорослі діти нехрещені, батьки невінчані або і самі нехрещені.

З двадцять українських священиків в Арґентині, половина з них душпастирює у провінції Місіонес: вісім оо. Василіян, один світський священик і один Салезіянин. Десять священиків на 30.000 українських вірних. Других десять, включно з Владикою, душпастирюють серед решти українських вірних в Арґентині, а їх до 80.000. Около 50-60 тисяч живе у Буенос Айресі, а решта по далеких провінціях. Можна собі уявити, яке трудне душпастирство, ще до того без конечних економічних засобів для прожиття священиків і для місійних поїздок.

Правдивим щастям для української спільноти в Арґентині є поважне число українських Сестер монахинь: 70 Василіянок, 13 Служебниць, 10 Катехиток Серця Ісусового. При їхніх Домах українські священики знаходять економічну підпору, а місійні умовини української спільноти в Арґентині виробили зі Сестер професійних катехиток - місіонарок. На Сестрах лежить великий тягар катехізації нових поколінь та місійна праця по колоніях і хуторах.

Цю велику місію українські Сестри в Арґентині сповняють з великим ентузіязмом і жертвенністю. По цілорічній праці у цілоденних школах, пенсіонатах, українських суботніх чи недільних школах, Сестри роз'їжджаються на місійну працю серед українських вірних по провінціях під час вакацій у грудні, січні, лютому. Всюди провадять катехизацію молоді, вакаційні оселі для дітей, курси куховарства, шиття, вишивання для старших дівчат, знання релігії й української мови для всіх.

Сестри Василіянки зосереджують свою діяльність у провінціях Місіонес, Корєнтес, Мендоза. Рік-річно користає з місійної діяльности Сестер Василіянок від 400 до 500 дітей. Сестри Служебниці провадять катехизаційну і місійну діяльність у провінціях Чако, Формоза, Місіонес; а цього року вперше поїхали до провінції Ріо Неґро, Чубут у далекій Патаґонії. Катехитки Пресв. Серця Ісусового працюють у Місіонес та у Параґваю.

В с ю д и С е с т р и співдіють з м і с ц е в и м и українськими душпастирями, а Єпископ присвячує рік-річно вакаційні місяці відвідуванню катехитичних осередків, вакаційних осель. Така „вакаційна" поїздка Єпископа починається звичайно у підтропічній провінції Чако і кінчається у гористій Патаґонії, прикрашеній вічними снігами Андів.

Кожнорічні підсумки місійної діяльности Сестер, Священиків, Єпископа, переведеної під час літніх вакацій, незвичайно потішаючі. Місяці грудень, січень, лютий — це місійний подув на українців в Арґентині. Він пробуджує зокрема у молодих поколіннях Боже життя, віру їхніх предків і єднає їх в Українській Церкві. Рівночасно запізнає їх з українською мовою, з українськими піснями, звичаями.

Місійні почини в Українській Церкві на терені Арґентини набирають все більше популярности серед наших братів у Північній Америці. Щораз то більше наші брати в Америці: старші, молодь, шкільні діти співдіють з „Місійною Акцією" Українського Екзархату в Арґентині. Стемфордська Єпархія робить це пляново і зорганізовано адоптаціями парафій, а головно через „Українське Католицьке Місійне Товариство". Місійна кампанія цього Товариства, переведена в Америці у місяці грудні, принесла гарну суму: 3.500 долярів, що їх переслав у січні директор Місійного Товариства, Всесв. о. монс. Степан Хрепта, „на Місії в Арґентині". Це уже велика допомога матеріяльна, а ще більша моральна.

Для інформації добродіїв подаємо наші головніші місійні почини в Арґентині парафіяльного характеру:

— У провінції Чако, у місті Саенс Пеня закуплено гарний терен під будову української парафіяльної церкви.

— В Ель Кольорадо, провінція Формоза, започатковано будову українського душпастирського осередку. Працю здержано від якогось часу через брак фондів.

— У провінції Місіонес започатковано і продовжується будову церков в Алємі. Хардін Америка, Обера.

— У Посадас, Місіонес приступається до будови парафіяльного с а л ь о н у, а відтак приступається до будови парафіяльної церкви.

— У Патаґонії розпочинається будову української церкви. Це буде український храм найдальше висунений на південь: на 42-му рівнобіжнику.

Українська Церква має усі можливості закріпитись назавжди в Арґентині, перейшовши зі структури Апостольського Екзархату у Єпархію. До цього треба місійної мобілізації людей і матеріяльних засобів. Великої місійної мобілізації буде треба скоро для відбудови Української К а т олицької Церкви в Україні. Треба приготовитись уже відтепер до цієї історичної події.

Буенос Айрес, лютий 1974

(Вісник Апостольського Екзархату для українських вірних в Арґентині)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: д-р Михайло Данилюк

ЗБЕРЕЖІТЬ РІДНИХ ВІД ОТРУЄННЯ

Тиждень 17 - 23 березня призначений у цілій Америці „Тижнем збереження від отруєння" і його енергійно по цілій країні переводять відділи „Державної Комісії Плянування". Видається маса літератури, ведуться радієві програми, кампанія на телебаченні тощо.

Державна комісія вираховує, що цього року в ЗСА буде біля 500 тисяч дітей, я к і випадково вип'ють якусь домашню речовину, що є отруйною або ж вип'ють якесь лікарство, призначене для дорослих, і яке виявиться для дитини помітно шкідливим, а то й смертельним. Біля 90% дітей, що попадуть до відділів швидкої допомоги із-за отруєння, це діти віком менше п'яти років. На щастя, більшість цих дітей вдається врятувати, бо в країні добре розбудована сітка швидкої допомоги, але все ж помітна частина із них помре. Серед старших нема такої кількости випадково отруєних, але все ж чимало старших віком також беруть більшу дозу приписаних медикаментів, випадково п'ють різні хемічні розчини замість лікарства і опиняються у відділах швидкої допомоги.

Якщо прийняти, що українців в ЗСА є тільки мільйон, себто один на яких 210 американських громадян, то й серед наших громад було б біля тисячі дітей, які можуть стати жертвами випадкового отруєння. Тому слід пригадати кілька заходів для збереження.

Як показують числа, діти найчастіше падають жертвами таких випадкових хатніх речовин: ліки для дорослих, нафта, бензина, різні фарби і ляки для малювання хати чи меблів, різні воски для натирання, терпентина, розчини для миття або дизенфекції, рідини для поборювання комарів та інших інсектів, отруя для мишей, щурів тощо, розчини для промивання зливів та каналізації, метильний алкоголь для зовнішнього вжитку, сірники деяких родів, деякі косметичні препарати (ляк для малювання нігтів).

Серед згаданих речовин ліки для дорослих, як насонні засоби, таблети „для нервів", серцеві медикаменти, засоби проти болю, а найчастіше — аспірина, стають нещастям для дітей, яких доводиться швидко відвозити амбулянсом і молитися, щоб удалося врятувати молоденьке життя. Так, ще раз пригадуємо, що „звичайна аспірина" у великій дозі може дуже певно забити дитину, хоч і вона необхідна в хаті для багатьох потреб.

Серед старших віком найчастіше — це висока доза медикаменту, який скороняється недбало серед „батерей" різних пляшечок, що збираються місяцями і роками від одної до другої візити у лікаря. Хвора, іноді немічна, часами недобачуюча людина, а особливо вночі, бере медикамент із „синьої" або з „білою наліпкою" пляшечки, бо „воно колись допомагало", не знаючи, що цей самий лік в іншій формі вона вже взяла двічі того дня.

Тож видається доцільним пригадати кілька порад.

Скільки разів вживаєте будь-який хатній розчин для чищення, миття, малювання тощо — читайте напис на пляшці. Вони написані для вашої безпеки. Там же і подані негайні заходи, що робити у випадку отруєння. Особливо — і це торкається старших та батьків, які дають дітям ліки — читайте на пляшці дози ліків, поки їх зажиєте чи дасте дитині. Не кажіть ніколи дитині, що лік — це цукерка, бо вона за

(Закінчення на стор. 6-ій.)

Юрій Пундик

ПОЛІТИЧНИЙ ПОРТРЕТ ДМИТРА ДОНЦОВА

(2)

Дещо подібний к о м п л е к с маємо й у Д. Донцова: зроджена, безперечно з любови до поневоленої нації, пристрасть Донцова, поруч чимало позитивного, довела і до неґативних проявів т. зв. „донцовщини" в українському політичному житті під час останньої війни і його післявоєнного похмілля. Люди, які за однією шкільною лавкою вивчали твори Донцова і ними захоплювалися, як виявилося згодом, інакше їх розуміли і ставали на полярно протилежні політично-світоглядні позиції в рямках того, що називаємо українським націоналістичним рухом з усіми його відгалуженнями. Не входячи в розгляд питання правильности і правди тієї чи іншої „віри" тих відгалужень, треба ствердити, що власне Донцов був у великій мірі духовим батьком фатального розколу в ОУН.

Твори Донцова, як знаємо, мали великий вплив на формування світогляду молодого покоління на Західних Українських землях перед другою світовою війною. З уваги на те, що друковані закордоном і нелеґальні на цих землях публікації ОУН доходили до небагатьох, а твори Донцова були кожному легко доступні, його вплив на молодь був майже монопольний. В атмосфері розгубленості після упадку Української Народної Республіки й окупації українських земель історичними ворогами України, твори Донцова запалили віру в майбутнє визволення і вказували шлях до нього.

Головна заслуга Донцова в тому, що він допомагав переборювати почуття національної меншевартости і рабську ментальність у відношенні до поневолюючих націй. Рабська ментальність — це духовий стан, духова інертність і сон, з якого, як пише Марітен, люди назагал не люблять будитися. Лікувати цю духову трамву можна тільки сильним емоційним потрясенням, яке б зірвало людину на ноги і спонукало до боротьби і до творення власного життя. Тому Донцов насміхався над тими, хто — як писав він, цитуючи Юрія Липу, хочуть „зробити націю обережно, потихеньку". Сантиме н т а лізм і плач над долею нації на роздоріжжях світових потуг у надії, що хтось з сильних змилосердиться над нею і дасть їй свободу та незалежність, — ніколи не створили і не створять державної нації. Державність і свободу нація мусить виборoти сама, а для цього вона мусить плекати в собі духову силу і непереможну волю до державного життя.

Кожен член нації повинен відчути цілим своїм єством животворні соки історичних традицій, пересякнути духом славної прадідівської давнини і збагнути, як пише тепер Сверстюк, велич „соборів" національної культури й історії. „Нам треба людей міцно закорінених у нашому ґрунті, у нашій історії, у національній свідомості – цитує Донцов М. Барра.

Донцов, як і вся ідеологія українського націоналізму, апелював до вродженого людям, зокрема молодим, ідеалізму, намагаючися перетворити його в динамічну силу в боротьбі за національні ідеали. „Не здвигнеться великого будинку свободи без людей готових боротися за ту свободу, без людей свобідних в душі, без тих, які боротимуться за ідеали свобідної нації, а насамперед свобідної людини", — писав Донцов. Він малював перед читачем образ ідеальної людини, борця за визволення нації, людини сповненої самопосвятою, мужністю і шляхетністю, людини, що відкинула плебейський розрахунок і життєвий опортунізм. Це мужність і шляхетність лицарів-козаків, які готові з чортом стати на прю в обороні їхньої віри і нації. Українська нація мала таких людей в минулому і, щоб виборoти свободу, мусить тепер перетворитися з народу „свинопасів" у націю лицарів, які воліють смерть замість ярма, людей свідомих, що волю здобувається не торгом, а боротьбою. Брак таких людей у добу визвольних змагань був причиною катастрофи, український тодішній провід — українська інтеліґенція не знала куди йти — за націоналізмом, чи інтернаціоналізмом, не зуміла відчути національних праґнень, орієнтувалася на чужі програми і тупцювала на місці замість вести народ. Це духовий каліка взявся був вести здоровий по суті народ.

Емоційна переконливість цих ідей запалювала читачів, тим більше, що Донцов ставив наголос на протиставлення інстинкту розумові, бо мудрість — цитує Д. Донцов В. Зомбарта — це уміння „жити не теоріями, а почуваннями, відчути своє оточення як щось живуче, знайти зрозуміння для того, що виросло органічно, пізнати світ не розумом, а кров'ю". Коли ж додати до цього темперамент його пера, його динаміку, категоричність, безкомпромісовість — так, або ні, ніякого „але"! — наголос на емоції з відкиненням логічно-розумового доказування (бо, чи ж треба доказувати, що добро є добро, а зло є зло? — то нічого дивного, що писання Донцова стали для української молоді на Західних Українських землях наче Святим Письмом. Ідеї українського націоналізму врятували її від гачка комуністичної пропаґанди українською мовою, надхнули її і навіть старших вірою в українську справу і дали ідейно-політичну базу під масовий підпільно-революційний і повстанський рух в роки Другої світової війни. Хоч і не було це виключною заслугою Донцова, то все таки вплив його на формування цього нового світогляду був чималий.

В солодкій екстазі закоплення пізнанням правди зі сторінок „Літературно-Наукового Вістника" і „Вістника" та його видань, багато читачів не помітило деяких небезпек за „райським деревом пізнання". Праця М. Сосновського дає детальну аналізу поглядів Донцова і над цим тут немає потреби докладніше зупинятися, чи їх повторяти. Все таки буде доцільно, на мою думку, звернути увагу на деякі особливо неґативні елементи в творчості Донцова, які також заважили на спрямуванню української політичної думки і дії.

Соборна Шевченківська Академія у Філядельфії

Філядельфія, Па. (О. Л-ий) — Заходами філядельфійського Відділу УККА відбулася тут в суботу 9-го березня ц.р. вдала, відмінна від попередніх стандартів, соборна Шевченківська Академія.

Відмінність цієї Шевченківської Академії, від інших полягала не лише в тому, що цим разом на Шевченківській Академії улаштованій вперше в авдиторії Менор Джуніор коледжу Сестер Василіянок в Дженкінтавні поза Філядельфією, публіка не зважаючи на теперішню бензинову скруту, виповнила вщерть простору авдиторію коледжу в числі біля 700 осіб, при чому пластове новацтво, юнацтво й старшопластунство взяло організовану участь в одностроях під проводом Пластової Станичної Старшини. У відрізненні до інших попередніх святкових академій, ця Шевченківська Академія відбулася — чи не вперше від довшого часу — у властивий день відзначення святочної події, саме 9-го березня, у річницю дня народження Тараса Шевченка. І це зокрема слід підкреслити як позитив цієї Академії, бо ж найвищий час зрозуміти організаторам різних імпрез, що відзначувати великі історичні події треба акуратно у властивий день, а не в місяць чи два пізніше. Але, засадничою ціхою відмінности і соборности цьогорічної Шевченківської Академії у Філядельфії був факт, що виконавцями цілої програми, за винятком двох точок, і то добрими виконавцями була сама молодь, шкільна і університетська, приналежна до обидвох віток Української Церкви і до різних молодечих організацій, яка спільно й соборно відзначила ідею свята, і — знову ж, як же відмінно від своїх розполемізованих батьків.

Успіх цьогорічної Шевченківської Академії у Філядельфії треба завдячувати з одної сторони повній посвяті і труду праці і задумам культурно - освітньої референтки в Управі Відділу УККА проф. д-р Наталії Пазуняк, яка в ідейній побудові програми свята подбала про знаменитого головного промовця, — д-р Лярису Онишкевич, а також уложила й підготовила монтаж збірної рецитації студентів, а з другої сторони до успіху значно причинився Український Музичний Інститут у Філядельфії, який виповнив вокальну частину програми окремими точками своєї оркестри (концертмайстер Богдан Мигасюк), дитячого хору, дівочого хору та сольового виступу співачки Надії Оранської. Цілість Мистецької програми була під управою диригента Юрія Оранського при фортепіяновому акомпаньяменті Галі Сагатої-Порітко.

Домінуючою точкою програми, що із самого початку надала тон цілості, безумовно була глибоко філософічно продумана й на високому літературному поземі святочна промова кол. редакторки пластового журналу „Юнак" та інших пластових видань д-р Лярисі Залеської — Онишкевич, яка в минулому році захистила на Пенсильванійському університеті докторат філософії, з головним предметом української літератури. Доповідачка у короткому слові (15 хвилин — що варто б наслідувати всім мужчинам), висловленому у майстерній літературній формі, передала слухачам провідні думки своєї промови підкреслюючи значення Шевченка як генія і пророка, поета епохи, що вибрав за ціль свого мистецького слова боротьбу за правду і свободу і став безсмертним джерелом і апостолом правди не лише для своєї епохи, але й для наступних поколінь на дальших поверх сто років і передав ту естафету правди і боротьби за неї аж до сьогодні. Ще Шевченкова епоха є далі тривка, — говорила доповідачка, — і тут і там, на рідних землях, бо для молоді в Україні він не є минулим, але майбутнім. Варта, щоб ця знаменна доповідь д-р Лярися Онишкевич була надрукована в українській пресі чи журналах.

Мистецькою ілюстрацією до провідних думок доповіді д-р Ляриси Онишкевич був символічний есей укладу проф. д-р Наталії Пазуняк, виконаний у збірній рецитації 9-ма студентками і 6-ма студентами. Есей складався у пов'язанні до головних ідей святочної промови із трьох частин. У першій частині рецитації виступали студенти: Наталка Турченюк, Роксоляна Чорпіта, Катруся Оранська, Надя Дякун, Максим Тарнавський, Андрій Бойко, Ізидор Ратич, Олег Завадівський, Ігор Мірчук і Олесь Лабунька;тут була подана паралеля між блуканням у лябіринті мітичного героя Тезея і клубком Аріядни, яка подала допоміжною нитку за якою Тезей вийшов на волю, та історичною долею України, яка після усіх невдач все знову ставала до змагу за правду і волю. Клубком Аріядни в лябіринті нашого життя в Україні і чужих краях є власне Шевченкове слово. У другій частині есею, присвяченій передачі живого слова Шевченка, студентки: Люіза Граур, Леся Трипупенко й Уляна Бачинська продеклямували першу частину Містерії Великого Льоху — „Три душі" Шевченка, — а за автора, слова поета читав Ігор Мірчук.

У третій частині символічного есею, що зображувала перехід до сучасности і передачу поезії українських поетів — „Шестидесятників" та ув'язнених тепер на засланні поетів, по-мистецьки передали студентки: Зоряна Луцька — вірш Василя Симоненка „Стають мої руки цвітом", Дора Варварів — „Вітраж" Ігора Калинця, що карається тепер у в'язничному засланні, та студ. Олесь Лабунька — вірш „Шевченко" невідомого автора з Мордовії. Українські студенти різних університетів, члени обидвох віток Української Церкви — католики і православні, і при тому члени різних молодечих організацій — Пласту, СУМА, ОДУМ і ТУСМ у цій збірній рецитації виконаній доброю українською мовою і по-мистецьки, дали соборний вияв одности українців, як цього бажав пророк України.

У мистецькій вокальній частині Академії оркестра Українського Музичного Інституту у Філядельфії в складі 30 осіб відіграла на початку свята І. Стеценка інтродукцію до 2-ої картини „Гайдамаків" під диригентурою голови УМІ Юрія Оранського та при фортепіяновому акомпаньяменті Галі Сагатої - Порітко, яка добре сповняє свої завдання у цілості оркестри. Довголітнім концертмайстром оркестри є Богдан Мигасюк. В оркестрі грає переважно українська молодь різних шкіл та університетів, а також деякі неукраїнці — студенти музики, які полюбили українське музичне мистецтво. В дальшій програмі дитячий хор УМІ в складі 43 хлопців і дівчат у віці від 6 до 13 років відспівав при участі оркестри три пісні Степового: „Б'ють пороги" (сольо — О. Рудий), „Перебендя" і „На розпутті кобзар сидить" та Філіпенка „Зацвіла в долині". Дівочий хор УМІ в числі 25 дівчат у віці від 14 до 17 літ виконав дві пісні Степового: „Ой нема, нема" і „Садок вишневий" та Ступницького „Од села до села" із сольо Катрусі Оранської, а з черги відома співачка сопрано Надія Оранська відспівала на тлі оркестри Овчаренка: „Полюбила я" та „Утоптала стежечку".

Кульмінаційною точкою на закінчення Академії було чи не вперше після 30 років спільне виконання об'єднаними хорами — дитячим і дівочим разом з оркестрою Стеценка „Гайдамаки", хор з 4-ої картини, яке публіка нагородила довгими заслуженими оплесками признання. Таке ж ентузіястичне признання виявила публіка своїми оплесками після усіх точок програми, висказуючи подяку головній доповідачці, студентам — виконавцям збірної рецитації, і окремим виступам хорів і оркестри УМІ, оцінюючи зокрема великий вклад праці диригента Юрія Оранського, який старається підшукувати, вивчати і передавати у виконанні молодих мистецьких сил все щось нове та творче. Очевидна річ і сольовий виступ співачки Надії Оранської публіка вірно оцінила своїми оплесками.

Олександер Луцький

Січневі Роковини в Калґарі, Алберта

Українці в Калгарі святочно відзначили державне свято Української Самостійности і Соборности, 26-го січня 1974 року. Свято-Бенкет відбулося заходом Відділу КУК при співучасті всіх українських церковних і світських організацій, в залі Тавн енд Каунтрі Мотор Готел при масовій участі українців міста і околиць.

За репрезентаційним столом засіли наші українські отці трьох українських церков, ветерани Визвольних Змагань в Першій світовій війні, члени І УД УНА, Вільні Козаки, представники міста, Федерального Уряду, Алдерман Петро Петращук, проф. Калґарського університету д-р Александер Малецький, д-р Мирон Гладишевський, та представники церковних і світських організацій в Калґарі.

Господарем Бенкету був інженер Володимир Папірчук, який і відкрив програму Свята та попросив пароха української Успенської церкви о. радника Василя Мартиника провести молитву.

По вечері відбулася святочна програма, якою проводив господар цього свята. Перший промовляв посадник Калґарі, Род Сайк, який на 22-го січня проголосив Проклямацію Українського Дня і за його дорученням вивішено український прапор перед будинком Міської Управи. Він побажав українцям скорого визволення від окупантів, та відновлення української незалежности. Другим промовцем був федеральний посол і королівський радник Елдон Вуллімс який склав привіт від Федерального Уряду в Отаві.

Реферат на тему свята виголосив о. Богдан Лозинський. В промові він з'ясував історичне значення українського народу до своєї самостійности, аж до пропам'ятного 22-го січня 1918, коли то бажання українського народу здійснилося проголошенням Українською Центральною Радою, 4-го Універсалу, про Самостійну і Незалежну Українську Державу, а в рік пізніше на 22 Січня 1919 р. проголошенням Соборности Українських Земель. Ці світлі моменти нашого минулого, поривають нас до дальшого змагання і боротьби за ідеали 22 січня 1918 року. Припинити нашу боротьбу — це означало б зрадити ідею, в ім'я якої покладено найбільші жертви. Гучними оплесками нагороджено промовця.

На особливу увагу заслуговує промова по-англійськи молодого талановитого студента Калгарського університету Андрія Гладишевського, сина п-ва д-ра Мирона Гладишевського. Це перший виступ молодого українського студента на святі Української Державности в Калгарі. Прелеґент згадав про боротьбу українського народу за свою незалежність, та байдужність західнього світу до тієї боротьби, яка закінчилася поневоленням українського народу. Рясними і довготривалими оплесками присутні нагородили молодого промовця. Українська молодь і старші, бачать у постаті молодого студента майбутнього провідника, який вже тепер починається виступами на терені міста Калґарі.

На закінчення святочної програми, провів молитву протоієрей о. Михайло Фик, парох української православної церкви св. Володимира в Калґарі.

Н. Н.

АМЕРИКАНСЬКЕ ЖІНОЦТВО ГОТУЄТЬСЯ ДО ВИБОРІВ

Вашинґтон. — Крайова управа Об'єднання Американських Жінок повідомила пресу, що вона вневдовзі розпічне виборчу кампанію під гаслом „Перемагайте з жінками!", підготовляючись тим до виборів на федеральні, стейтові і міські становища. Представниця Асоціяції заявила, що в майбутніх виборах треба очікувати три рази більше жінок ніж досі і передбачено, що їх число досягне 3.000 осіб в порівнанні з 1.028, які кандидували в 1972 році, з яких тільки 488 були вибраними.

Відбулись Річні Збори 12-го Відділу ООЧСУ в Джерзі Сиmі

В суботу, 23-го лютого ц. р., відбулися у власній домівці Загальні Збори 12-го відділу ООЧСУ в Джерзі Сиmі. Збори відкрив вступним словом голова Відділу інж. Іван Кравчук, привітавши представника ГУ ООЧСУ проф. Миколу Чировського, голову Відділу УККА д-ра Евгена Котика, голову Товариства Рідної Школи маестра Івана Цьолку, голову місцевого Осередку СУМА Антона Шубака, голову Товариства Самопоміч Франца Колодія, та Галину Гаврилюк від 71-го відділу СУА.

Зборами проводила президія в складі — Ілля Шупляк — голова, Галина Гаврилюк — секретар, почесні члени — проф. Микола Чировський та д-р Евген Котик. Протокол з попередніх загальних Зборів прочитав проф. Евстахій Ясеньовський, який прийнято одноголосно. Звіт з діяльности 12-го Відділу ООЧСУ за 1973 рік подав голова інж. Іван Кравчук, насвітливши всебічну діяльність нашого Відділу. Звіт секретаря подав Антін Шубак, фінансовий — Григорій Бура, звіт організаційного — Микола Шеремета, маестро Іван Цьоного референта проф. Евстахій Ясеньовський, а за Контрольну комісію звітував голова Григорій Ступка. В дискусії над звітами забрали слово М. Жук, Григорій Бура, Дмитро Вох, Галина Гаврилюк, Михайло Гайдук, М. Шеремета, маестро Іван Цьолко, та інші. Голова інж. Іван Кравчук давав вичерпні відповіді на заторкнені питання дискутантами. Після уділення абсолюторії уступаючій управі, слово мав представник ГУ ООЧСУ проф. Микола Чировський. Він підкреслив, що управа 12-го Відділу ООЧСУ в Джерзі Сиmі, так як її члени, працювали жертвенно, як про це говорять звіти. Проф. Микола Чировський дякував уступаючій управі та усім членам Відділу від імени ГУ ООЧСУ, і закликав до ще кращої праці, бо тільки жертвенною працею зможемо дійти до наміченої мети.

Від місцевого Відділу УККА та громади склав привіт і подяку членам та управі відділу ООЧСУ за співпрацю голова Відділу УККА д-р Евген Котик. Після живої дискусії над звітами, та слів переобрано інж. Івана Кра- УККА, приступлено до вибору нової управи; Головою перевибрано інж. Івана Кравчука, а до Управи увійшли; місто-голова — Степан Миколишин; секретар — Антін Шубак; касир — Григорій Бура; культурно-освітній референт — проф. Евстахій Ясеньовський; референт зовнішних зв'язків — Дмитро Вох; кольпортер — Василь Бойко; члени — Михайло Жук, Ярослав Іваницький, Леон Зиман, Павло Пришляк, Григорій Лосянович, Петро Палка, Юрій Кріль; —Контрольна комісія — голова — Григорій Ступка; члени — Михайло Гайдук, Ілля Щупляк. Предсідник Зборів привітав новообрану управу та попросив інж. Івана Кравчука продовжувати Збори. Новообраний голова подякував президії за так ділове ведення Зборів, а членам за довір'я, закликаючи членів до співпраці в наступній каденції. Збори закінчено відспіванням „Не пора". Після Зборів відбулося прийняття, що його приготовили пані Надя Кравчук, Галина Гаврилюк та пані Лосянович. За часм і солодким присутні члени та гості ще довго проводили товариську розмову.

Дмитро Вох

Зимовий Баль Інженерів у Детройті

Дебютантки з партнерами на Балю Інженерів у Детройті. (Зліва): Романа Біла і Ярослав Полох, Оля Марія Дужа і Зенон Федорович, Галина Коваленко і Віктор Мушинський, Світляна Кот і Віктор Вовк, Ірина Футяк і Василь Мордованець, Дарія Ірина Крива і Марко Конюх, Ліда Анна Липка і Роман Ковч, Євгенія Садова і Юрко Смик, Надя Стеткевич і Марко Фігач, Марта Лідія Король і Роман Величковський.

До цьогорічного балю Т-ва Українських Інженерів, Відділ у Детройті, 2-го лютого, щоб він вийшов — суцільно-українським - спричинився славний „Рушничок", — відомий у Канаді і в Америці, оркестрально-вокальний ансамбль студентів з Монтреалю, — своєрідною національною інтонацією українських пісень, не тільки інструментально, але й вокально.

Заля Рояль Гавс, елеґантні пані і панове, досконала режисерія дебюту дівчат, рухливий майстер церемонії, запрезентований головою місцевого Т-ва Українських Інженерів, Любомиром Липецьким, мінливість, як у калейдоскопі, в танках різноманітних фіґур, — все те залишало приємне і незабутнє враження у гостей. Дві перших години зійшли на бенкет за їжею й веселими розмовами в інтимно-товариському характері. Зближалась 9 година. Відізвалась оркестра, на естраді з'явився гол. Л. Липецький, який вітаючи численних гостей, побажав їм доброї забави, і представив майстра церемонії інж. Ігоря Козака, який викликав поодинці 10 пар дебютанток у білих сукнях з букетами білих гвоздиків, і їхніх партнерів. Коли оркестра перейшла на пяніссімо, він називав батьків дівчат, що зваблививми поклонами вітали оплескуючих ентузіястично глядачів, називав школи, в яких студіюють, їхні зайняття поза школою рівночасно представляючи батьків партнерів і рід їх студій, поки всіх 10 пар не найшлось у комплеті. Тоді сказавши кілька слів дебютанткам про значення для них цієї церемонії, що саме відбулась, попросив батьків затанцювати зі своїми доньками перший вальс і відтак відпровадити їх до їхніх партнерів.

Це щойно почався баль і розлогий паркет заповнився масою пар. Музики грають і співають. Співають кожний вальс, фокстрот чи танго тощо, додаючи приспівки; до всього підібрані українські слова, а якщо це українська пісня — то перероблена, модерна. Навіть коломийки дещо змінені, хоча затримали свій власний чар. А темпо? Як вітер в буревію. Були й такі, що паркету під ногами не чули. Співом музики жару піддавали.

Завважив я одну „старокрайову прикмету": чимало було мужчин, а то й колеґ-інженерів, що підходили до знайомих чи незнайомих пань чи дівчат, які сиділи при столах, і, ґалянтно кланяючись, просили до танцю. Це було щось нове, непрактиковане в Америці. Тут приходять на баль і майже виключно танцюють з дружинами або постійними партнерками або нареченими. Один громадянин оповів мені якось, що його дочка (до речі гарненька, поставна і мудра) була на одних вечерницях і ні одного хлопця не спокусило попросити її до танцю. І так вона відсиділа цілий вечір і пішла з постановою не ходити на вечерниці поки не матиме нареченого... Невже ж змінилось щось, що навернуло нашу молодь чи старших до старої, але гарної прикмети батьків і дідів, і вони стали знову джентменськими під цим оглядом?

Члени співучої оркестри „Рушничок" — це: Андрій Герасимович (ґітара, Мекґіл університет), Юрій Штик (бас-ґітара, закінчені студії), Євген Осідач (акордеон, Оттавського університету) і Степан Андрусяк (бубон, теж Оттавський університет). Одягнені вони були в народні костюми і після перерви їх зміняли. На місці гості закупили в них 90 платівок, перші, що їх награно РСА. В підготові є чергові.

Найбільше заслужились в передбалевій роботі і під час балю дружини інженерів Христя Липецька, Ірена Сеник і Віра Андрушків, а з інженерів знаменитий організатор — голова Л. Липецький, Б. Андрушків, Богдан Кордуба (референт балю) і Б. Сторожук.

На пам'ятку дістали всі гості альбомчик „Наші дебютантки" з їхніми знімками з поясненнями про їх зацікавлення, крім шкільної науки. Очевидно теж при кожній — імена і прізвища партнера і його студії.

В. Несторович

Українська виставка у філядельфійському музею

У місяці квітні, який був проголошений Федерацією жіночих організацій міста Філядельфії — місяцем жіночої творчости, відбудеться у філядельфійському славному Музею Мистецтв велика виставка українських писанок та килимів улаштувана молодечим 98-им Відділом Союзу Українок Америки.

Виставка, яка триватиме від 1-го квітня до 5-го травня, включає писанки з різних областей України, які нагороджено на конкурсі СУА 1971 р., писанки уфундовані Окружною Радою СУА, та писанки роботи відомих місцевих писанчарок. Крім писанок на виставці можна буде оглянути рідкісні килими з різних частин України, випозичені з приватних колекцій та з музею СУА.

У зв'язку з одномісячною виставкою, у головній авдиторії музею 4-го квітня від год. 3:30 до 5-ої, відбудеться показ писання писанок для шкільних дітей. Подібний показ для старших, відбудеться в цій же залі 5-го квітня. Покази будуть ілюстровані прозірками. Рівнож, у музейній крамниці можна буде набути прегарні українські писанки.

Влаштуванням виставки займається спеціяльний Комітет, який очолює голова Відділу, Орися Гевка, і до якого входять пані: Х. Перфецька, П. Савчак, І. Юрчак, В. Андрейчук, Д. Швед та З. Погорило.

До співпраці в приготуванні виставки запрошено Дорадчий Комітет, який складається з голови СУА, Лідії Бурачинської, відомих українських мистецтвознавців — Зенона Фесака, д-р Ренати Голод та мисткині Софії Лади.

98-ий Відділ, який саме цього року обходить 5-річчя свого існування, поставив собі за ціль інформувати неукраїнців про красу та багатство української культури, зокрема народного мистецтва. Тільки в 1973 році Відділ зорганізував 14 дуже вдалих виставок по різних школах, університетах, бібліотеках та музеях і т. зв. „шаппінґ сентерс", які притягнули тисячі американських глядачів. У весняному часі пані Відділу, талановиті писанчарки, постійно дають покази писання писанок, які знаходять широкий відгук посеред американської публіки.

Філядельфійський музей це — один з передових музеїв ЗСА. Виставка цінних зразків українського народного мистецтва в цьому ж музеї це — великий успіх для цілої української громади.

З. П.

80-літній ювілей ген.-хор. В. Филоновича в Міннеаполісі

Високий, стрункий, чорна смушева шапка заломана на козацький лад, чорне пальто. З-під чорних брів глядять очі, яким можна вірити беззастережно.

Таким стрічаю я його не раз взимі, на вулицях нашого великого міста. Хто це такий? Ніхто інший тільки колишній високий старшина з часу визвольних змагань, — Василь Захарович Филинович, тепер ген. хорунжий. І не тільки свідок минулого, але активний борець за незалежну Україну, а тепер щирий, довголітній працівник на громадському полі.

Знаю його вже добрих кілька років і був би я не повірив (якби не запрошення!), що тому бравому козарлюзі стукнула вже 80-ка. Филиновичі — це старий козацький рід зі східньо-українських земель. Про них є згадки ще з часів гетьмана Богдана Хмельницького.

17-го лютого ц.р. в залі при церкві св. Юрія Переможця, Громадський комітет, очолений Антоном Семенюком, головою відділу Т-ва Прихильників УНР, улаштував вечірку в 80-ліття п. Филиновича Цей вечір мав наскрізь родинний характер. Зійшлася громада — коло сімдесят осіб. Ювілейним вечором проводив п. Семенюк. На столику лежали привітальні письма, та звукозаписувач. Прийшли письма з усіх країн, в котрих живе наша еміграція; відізвалися старшини, стрільці, відозвалися ті, які вважають визвольні змагання за найкращі дні свого життя. Прочитано тільки частину тих писем. І так, починаючи від провідних осіб Державного Центру, від його Відділів по різних країнах від різних Товариств, культурних осередків, побратимів зброї, і кінчаючи привітами від товариств на терені Твин-Сиmі — всі вітали ген. щирими словами. Деякі, як пані пр. Маруся Бек, блиснули навіть квітистим панеґіриком.

Від Громадського ювілейного комітету вітав Ювілята А. Семенюк. З життєпису Ювілята ми довідалися багато цінних подробиць. Ювілят ще як старшина російської армії щиро трудився для справи поширення національної свідомости серед українського вояцтва в рядах російської армії.

Не менше замітною є його роля в Карпатській Україні. З наражуванням власного життя рятував колишніх січовиків в той час, коли деякі шукали безпечного місця.

П. Семенюк прочитав деякі фраґменти з боїв під Житомиром. Протягом 10-ти літ Ювілят видавав журнал „Гуртуймося". Життя Ювілята — це сторінки історії нашого народу в першій половині XX століття.

Отець прот. М. Годинський, парох церкви св. Юрія, схарактеризував п. Филиновича як примірного парохіянина, взірцевого члена української громади та невтомного працівника на загально українській ниві. Від литовських ветеранів вітав ювілята полк. Чесна. А в зв'язку з цим, що припадає 55-річниця від часу проголошення незалежности Литви, всі присутні вшанували цю подію довгоневмовкаючими оплесками. У дальшому вітали ювілята від ветеранів СВУР В. Станиславів, від ОДВУ інж. Гайдай, від УККА та Об'єднання (ОПЛДМ) проф. Пакуляк, від дивізийників інж. Наливайко, від Карпатського Союзу Аліса Данилюк та від приятелів о. митр. прот. А. Кість. Вітали його давні приятелі: Кукурузи, Дмитренки, інж. Гончаренко та ін. Щирий привіт надіслали п-во Брини, Проданчуки та інші. Пані Романченко, яка колись як молоденька студентка піклувалася важко раненим Ювілятом. Зі шпиталя вітала проф. А. Костюк.

Наприкінці промовив п. Филинович. Його слово було скромне, але щире, як звіт вояцький. Крім того він подав деякі картини боротьби з неприятелем в Житомирщині, на Кавказі та згадав про інші завдання, які йому приходилося виконувати.

Ювілят сказав, що обходить два ювілеї, бо 80-річчя життя і 60-ліття закінчення старшинської школи. Як старшина відчував відповідальність за совісне виконування приказів і за кожного стрільця.

Наприкінці заявив, що доки житиме не зійде з раз вибраного шляху і то шляху, яким треба спільно йти. Той шлях має завести нас до здобуття волі Україні і ним ми повинні йти всі!

Василь Пакуляк
прес. реф. УККА

Вечір УВУ в Ерлянґенському Університеті

Ерлянґен. — У п'ятницю, 15-го березня відбудеться тут черговий вечір УВУ, організований спільно із Спілкою Німецьких Біологів, Педагогічним Інститутом міста Нюрнбергу та Товариством для справ чесько-словацької науки й мистецтва. Вечір відбудеться, як і попередні, в Ботанічному Інституті Ерлянгенського університету, що його директором є проф д-р В. Гавпт, який очолює одночасно Спілку Німецьких Біологів. Улаштовуючи спільно імпрезу із чеським науково-культурним товариством, УВУ бажає черговий раз підкреслити свою ролю в ділянці зближення всіх слов'янських народів, і в першій частині вечір буде присвячений пам'яті чеського видатного композитора Сметани, одного з продвижників чеського відродження у XIX ст. Відповідне слово з тієї нагоди скаже ректор УВУ, проф. д-р В. Янів. У другій частині будуть продовжені доповіді із циклу, присвяченого орієнтації організмів у часі та в просторі, при чому виступлять професори д-р И. Кратохвіль, д-р Ірі Брада та д-р Д. Гаргавс. Вечір буде вже восьмим у цій серії. Чотири вечори відбулися у Штуттгарті, один у Тюбінгені, а два в Ерлянгені.

Мистецька ґалерія Ольги Соневицької

В грудні минулого року сповнилося десять років з того часу, як у приміщенні Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку з ініціятиви Ольги Соневицької відкрито картинну ґалерію. Сталося це точно 8-го грудня 1963-го року. Перший голова і основник Літературно-Мистецького Клюбу, сьогодні вже покійний мистець Сергій Литвиненко, довідавшись про задум і бажання створити цього роду ґалерію, сприйняв цю ідею з великим ентузіязмом, сам допомагаючи колекціонувати картини. І день цей прийшов — ґалерію відкрито, на залі розвішено 80 картин. Від того часу щораз-то частіше заходила туди публіка, одні, щоб дільки оглянути і подивляти нові шедеври, інші, щоб закупити їх. Ґалерія багатіла в чим раз більш різноманітні експонати образів, різні стилі, різних мистців. Там вже знаходилися не тільки картини з Америки, але й з Европи, найбільше з Парижа, як: Хмелюка, Грищенка, Вирсти, Сологуба, Зарицької, а також деяких мистців з Арґентини та Австралії.

Ольга Соневицька

Як могла одна людина впоратися з таким ділом як створення власної ґалерії, коли вона ввесь час була активна і в інших ділянках культурно-освітньої праці у своїй громаді? Щоб зрозуміти її рішучість, наполегливість і енерґію, пройдемо за її життьовим шляхом. Ольга Соневицька народилася в Копичинцях, в Галичині. З відзначенням закінчила гімназію Рідної Школи в Чорткові, матуру здала в українській гімназії в Тернополі, а потім вписалася на філософічний факультет у Відні. Але не довелось їй студіювати, бо вийшла заміж за д-ра Михайла Соневицького і обов'язки молодої дружини, а потім матері не дозволили їй присвятитись науці.

Тим часом жива вдача Ольги Соневицької не дала їй залишатися вдома, за домашнім варстатом, вона ввійшла у вир громадської роботи. Д-ра Михайла Соневицького, чоловіка п-і Ольги, польська Кураторія перекидала з місця на місце, кажучи, що це „для добра держави, або добра... школи". Тим самим вона мала змогу перебувати в різних містах і містечках Галичини, бути в громаді, брати участь в культурно-освітній праці і увапрямлювати свій погляд на потреби й вимоги громадської праці. І проходила її праця у Чорткові, Станиславові, Тернополі й у Львові: в Союзі Українок, в Музичному Інституті, в проводі різних, зокрема молодечих хорів, в Батьківських Кружках, де навчались її сини, а найбільш уже їздила вона по селах, опрацьовуючи різні реферати. І опісля, куди її не закинула б доля, вона й далі включалася в працю на громадському відтинку — енерґійна і метка, що й сьогодні позначається в її житті.

Виїхавши на еміґрацію (1944-1945), знову записалася на університет у Відні, але мусіла перервати студії з огляду на виїзд до Баварії. Тут, в ЗСА, протягом десять років працювала як пресова і культурно-освітня референтка 64-го Відд. СУА, як член 2-го Відд. СУА, як культурно-освітня референтка Т-ва „Самопоміч", протягом 10 років як член управи Літературно-Мистецького Клюбу, в Культурно-освітній комісії СФУЖО, головою Центрального Комітету Земляків Чортківської Округи в співпраці з комісією, збираючи матеріяли до Історично-мемуарного збірника для реґіональних дослідів НТШ, вона й звичайний член НТШ і член Окружної Ради СУА в Ню Йорку.

Протягом цілого життя Ольга Соневицька цікавилася також письменницькою і журналістичною працею. Ще на рідних землях покійний д-р С. Никифоряк зацікавився першими спробами її писання і вважаючи, що в неї розвинений обсерваційний хист, спонукав її писати репортажі-нариси. І вона написала „Репортажі Львова", але на жаль війна перешкодила в опублікуванні цієї збірки. На еміґрації, в ЗСА, запрошено Ольгу Соневицьку на співробітницю-репортажистку до канадського „Вільного Слова", водночас вона писала спогади й нариси до „Нашого Життя" (Філядельфія), а в 1961-му році перейшла до співпраці з редакцією газети „Новий Шлях" (Вінніпеґ-Торонто), де й працює досі. Ольга Соневицька — журналіст, член СУЖА і член секції журналісток СФУЖО, редактор жіночої сторінки „Наш Світ" і член редакційної колеґії, а також член редакційної колеґії Історично-мемуарного збірника Чортківської Округи. Вона пише статті, репортажі, накреслює силюети мистців і відомих громадських одиниць, описує подорожі, друкується в таких газетах і журналах, як: „Новий Шлях", Свобода", „Вільне Слово", „Гомін України", „Америка", „Наше Життя" і інші.

Власниця картинної ґалерії в Ню Йорку влаштовувала не тільки в цьому місті (5 разів) індивідуальні мистецькі виставки, але запрошуючи водночас мистців з рефератами, виїздила з того роду виставками й до Філядельфії, Вашингтону, Клівленду, двічі до Нюарку, Керґонксону і до Гантеру. В „Українськім Інституті Америки" вона урядила виставки Катерини Кричевської, Роксоляни Лучаківської-Армстронґ, дві виставки Галини Мазепи (вперше в Америці). Цим самим вона уможливлювала людям з інших міст і громад ближче запізнаватися з творчістю мистців та з самими мистцями, оживлюючи заінтересування публіки мистецькими осягами, допомагаючи просперувати мистецтву і мистцям.

Про ґалерію Ольги Соневицької передавало радіо „Свобода" і радіо в Римі і висилало в Україну вістку про існування постійної ґалерії в Ню Йорку — картин українських мистців під її керівництвом. У 1967 р. цю ґалерію перенесено до будинку „Самопомочі" при 2-ій евню ч. 98. Ви там побачите: акварелі, ґуаші, дереворити, лінорити, олії і батік; образи різних стилів — від найдавнішого традиційного до модерного й зовсім абстрактного. Пейзажі, мертва природа, квіти портрети. Сіро-темні начебто задимлені барви, а там золотаві, фіолетні аж до химерно-ясних і преяскравих що на полотнах відкриваються життям і теплом. А з мистців там: Любослав Гуцалюк, Яків Гніздовський, Марко Благовірів, Галина Мазепа, Марія Цуканова, Любомир Кузьма, Катря і Василь (батько) Кричевські, Роксоляна Армстронґ-Лучаковська, Андрій Сологуб, Ольга Крюкова, Ірина Фединишин, Віктор Цимбал, Володимир Прокуда, Ждана Федущак, Софія Петиш, Микола Бутович, Василь Хмелюк, Софія Зарицька та інші. Всіх образів біля 50. Різні мистці, різні світи, часто противорічні мистецькі напрями й способи малювання, різноманітна техніка, всі вони тут у тиші, у найкращій гармонії, не бояться критичного погляду відвідувача, тільки байдужого...

І тут поміж ними Ольга Соневицька; вона ходить по залі записує щось на аркушику паперу, хтось телефонує — вона швидко відповідає, кінчить розмову і в тій же самій хвилині жваво повертається до цього, який щойно ввійшов на залю, підходить з ним до образів і, всміхаючись, дає йому потрібні вияснення. Вдоволена вона зі своєї праці, щаслива, що осягнула свою ціль: працювати поміж мистцями, бути в центрі розвою мистецької творчости, бачити щораз то нові твори й передавати їх публіці.

Любов Боленська

Українська молодь Трентону — Шевченкові

Трентон, Н. Дж. (юко) В неділю, 10-го березня ц. р. українська молодь міста Трентону, зорганізована в молодечих організаціях ПЛАСТ, ОДУМ, СУМА та учні трьох шкіл українознавства при парафіях св. Юрія Переможця, св. Иосафата та вищі кляси при Українському Народному Домі, під проводом своїх виховників і учителів, прикладно і соборно відзначили Роковини Кобзаря України. Це гарне і многолюдне Свято — Концерт відбулося в приміщенні парафії св. Юрія Переможця і було виявом діяльности Координаційної Ради згаданих молодечих організацій і шкіл українознавства, якої головою і промотором є невтомний на виховному секторі, виховник шкільної, передшкільної та пластової молоді, керівник школи українознавства при парафії св.Иосафата та станичний Пласту — пл. сен. — д-р Теодозій Самотулка.

На програму цього Шевченківського Концерту, зложилися: учні школи при парафії св. Иосафата деклямували у збірній деклямації Уляни Кравченко „Сонце України", учень Юрко Мізюк пописався віршем Бориса Грінченка „Шевченкова Могила", а учнівський хор відспівав „Садок вишневий коло хати". Хор і деклямації підготовили учительки цієї школи — Ярослава Лабка, Романа Мицик і Дарія Самотулка.

Школа при парафії св. Юрія Переможця під кер. О. Парубченко, пописалася своїм хором, що відспівав „Зоре моя вечірная", „По діброві вітер віє", „Така її доля" та двома добре виголошеними деклямаціями: „Мій Шевченко" — учениця Галина Лисянська і уривки з „Кавказу" — учень Всеволод Онишкевич. Школа при Українському Народному Домі, під кер. д-р Ляриси Онишкевич, дала збірну деклямацію Б. І. Антонича — „Шевченко". Відділ місцевого Українського Музичного Інституту (керівник пл. сен. мґр. Ярослав Лабка, підготовив музичне тріо в складі: Віра Микитин — піяно, Мирон Обаранець і Ростик Микитин — скрипки, що відіграли Присовського — „Українська Думка" і Гайдена — „Менует".

ОДУМ - виступив на Святі з добрим хором, що під дир. Ляриси Качуровської відспівав дві пісні „Думи мої" і „Гамалія", а кромі того одумівці деклямували: М. Пасічниченко — „До Основ'яненка" і Ол. Фат — „Іван Підкова".

дир.

СУМА — запрезентувалася двома збірними деклямаціями: „Мені однаково" та уривками з „Великого Льоху", а сумівець Михайло Дзюбас, мол. виголосив коротке слово. Новачки і юначки Пласту деклямували збірну деклямацію „І досі сниться", пл. юначка Ліда Ганінчак виголосила з пам'яти вірш Лесі Українки: „На роковини Т. Шевченка", а пл. юнак Олесь Струк, на тлі декоративної групи пластунів, одумівців і сумівців, в гарних одностроях, загрaв і заспівав під акомпаньямент бандури „Чорна хмара з-за лиману". Спільно виступали ще одумівці, сумівці і пластуни які рецитували монтаж Дарини Якубовської: „Тарас Шевченко".

Концерт закінчено могутнім Заповітом, що його відспівали разом з молоддю вся авдиторія. Програмою проводив пл. сен. д-р Теодозій Самотулка, що серед різнородних трудницсщів і перепон доконав великого діла і показав на прикладі, що можна влаштувати спільні й соборні відзначення національних роковин, якщо до справи підходиться з розумом та педагогічно-виховними заложеннями.

Це гарне і гідне наслідування спільне відзначення Шевченкових Роковин в нашому місті було попереджене Богослуженням та Панахидами за спокій душі Кобзаря, що їх в трьох місцевих українських церквах відправили: о. Володимир Грабець — в укр. катол. церкві св. Иосафата, о. Микола Галета — в укр. прав. церкві св. Юрія Переможця та о. Богдан Желехівський в укр. прав. церкві Пресвятої Тройці. У цих Богослуженнях взяли численну участь вірні та організовано, у своїх одностроях з прапорами — пластова, сумівська й одумівська молодь.

В Ню Йорку відбулася наукова конференція Математично-Фізичної Секції НТШ

Ню Йорк. — Темою весняної конференції Математично-Фізичної Секції НТШ, що відбулася тут 2-го березня 1974 р. в приміщеннях НТШ, була доповідь проф. д-ра Володимира Петришина на п. з. „Теорія Фредгольма для нелінійних операторів". Починаючи клясичною теорією Фредгольма, що була основою для інтеґральних лінійних рівнянь через останніх 50 років, доповідач представив слухачам, як результати Фредгольма були ним поширені на далеко більше лінійних операторів т. з. А-властивих операторів. Цим охоплено всі дотепер знані методи, як Гальоркіна, Куранта, строго монотонні оператори й інші. Щобільше, останньо вдалось д-р Петришинові розробити цю методу для нелінійних операторів. Показалось, що всі ці оператори, про яких говорив (але не дав доказів) Качуровський, Гесе чи Бравдер, містяться в клясі А-властивих операторів.

Про ці свої останні досягнення проф. Петришин говорив на міжнародній конференції математиків в Кілюнґсбурґу, курортній місцевості над Балтійським морем, де був запрошений Східньо-Німецькою Академією Наук. Тому, що це припало якраз на час Ювілейного Наукового Конґресу НТШ в Ню Йорку, з причини неприсутности проф. Петришина абстракт його доповіді, що торкається частинно вище згаданих проблем, був прочитаний на тодішній секційній конференції.

Із присутніх слухачів забирали голос проф. д-р Петро Грицак, проф. Роман Воронка, проф. д-р Роман Андрушків, проф. д-р Петро Віланюк та інші. При кінці проф. д-р' О. Андрушків, директор Секції, зреферував справу вибору нової дирекції і публікації секційних доповідей, виголошених на Ювілейному Науковому Конґресі.

Присудження Шевченківських премій в УССР

Київ. - Українська совєтська преса з 10 березня опублікувала повідомлення про те, що ЦК Компартії України та Ради Міністрів УССР розглянула пропозиції Комітету для справ державних премій УССР ім. Т. Шевченка і схвалили присудження наступних премій на 1974.:

В галузі літератури. — П. А. Загребельному за романи „Первоміст" і „Смерть у Києві".

В галузі образотворчого мистецтва — 1) М. М. Божію за картини „В. І. Ленін", „XX вік", „Новий час", 2) Галині Н. Кальченко та А. Ф. Ігнащенку за пам'ятник Лесі Українці в м. Києві.

В галузі музики—И. А. Я. Штогаренку за симфонію Но. 3 (Київську).

В галузі оперно-театрального мистецтва — Б. В. Романицькому за виконання ролі Граса в п'єсі „Маклена Граса" М. Куліша у Львівському державному театрі ім. М. Заньковецької та за „видатний вклад в розвиток українського радянського театрального мистецтва".

Новий професіоналіст — д-р Ігор Б. Залуцький

Ряди наших професіоналістів збільшаються молодими людьми, які не тільки осягають свій професійний ступінь, але є теж свідомими й активними членами української громади. Тому-то радо відзначаємо факт, що Ігор Богдан Залуцький з Вашингтону, покінчив в червні 1973 р. студії дентистики в Мерилендському університеті, осягнувши ступінь доктора „дентал сирджери". Д-р Ігор Залуцький є сином Мірри і д-ра Теодора Залуцького, проф. фармації на університеті Гарвард у Вашингтоні, дійсного члена НТШ, відомого науковця і громадського діяча. Д-р Ігор народився в Мюнхені 5-го червня 1947 р. і два роки пізніше прибув з батьками до Америки, замешкуючи в Чикаго. Від 1955 р. родина Залуцьких живе коло Вашингтону. Закінчивши початкову й середню школу, Ігор Залуцький вступив на Мерилендський університет, який покінчив 1969 р., осягнувши академічний ступінь бакалавра природничих наук. Того ж року, восені був прийнятий на дентистику Мерилендського університету в Балтиморі, яку покінчив докторатом.

Д-р Ігор Б. Залуцький

У 1971 р. Ігор Залуцький одружився з Мирославою Миндюк, дочкою Філомени і покійного мґра Романа Миндюків з Торонта. Д-р Ігор Залуцький активний в Пласті, як член куреня „Чорноморців". Після закінчення студій, він поступив на військову службу в ранзі капітана, де практикує як дентист. Його пляни на майбутнє — спеціялізуватись в хірургічній дентистиці.

(С.)

Виставка української книжки для дітей і молоді

В суботу й неділю, 2-го і 3-го березня ц. р. пластові курені УСП-ок і УПС „Верховинки" влаштували в Пластовому Домі в Ню Йорку виставку української літератури для дітей і молоді.

Виставка примістилась у великій залі пластової домівки. Книжки були поділені на чотири групи — дошкілля, шкільний вік молодший, шкільний вік старший та книжки видані тепер в Україні. Також були виставлені видання для батьків і виховників, п'єси для дитячого театру, дитячі та молодечі журнали. На окремому столі були розміщені книжки й журнали видані давніше — в Уураїні і на еміґрації (Прага, Німеччина тощо). На виставці було виставлено біля 400 книжок, що їх члени Куреня вибрали із своїх домашніх бібліотек. Брак місця не дозволив виставити більше книжок. Також був окремий стіл з книжками на продаж, бо курінь „Верховинки" співпрацює з ОПЛДМ, займаючись розсилкою та розпродажею книжок, головно при нагоді різних дитячих імпрез. Книжки висилається на замовлення до всіх місцевостей, а також до Південної Америки з рамені акції „Серце і Книжка".

Заля, де відбувалась виставка, була дуже дбайливо і гарно удекорована кольоровими малюнками та побільшеними мальованими обкладинками деяких книжок. Це робило відповідне враження на відвідувачів, особливо на дітей, які розглядали малюнки з зацікавленням і хвалилися одні одним, котрі книжечки вони читали, котрі мають і т. д.

В суботу виставку відвідали учні Школи Українознавства при Т-ві „Самопоміч" (від 1-7 кляс) зі своїми вчителями і директором Михайлом Лисогором. В неділю відвідала виставку директорка Школи Українознавства в Асторії — Н. Хоманчук. В суботу була спеціяльна програма для пластового новацтва. Її приготовила і перевела пл. сен. Нуся Бідяк, „Верх." при помочі новачок і новаків. Діти з зацікавленням слухали інсценізовану казку Т. Білецької „Бабусина казка", віршик „Стійка" із збірки віршів „Вогник" Ніни Мудрик-Мриц, уривок з книжки „Михайлик" М. Дмитренка та вірш „Павучок" з книжки „Кіт Музика" Діми. Під спів коломийок новацтва діти на сцені розколіровували побільшені сторінки з книжки „Нонацький табір".

В неділю була програма для дорослих. Відкрила її пл. сен. Оля Гной, „Верх." яка зорганізувала цю виставку при помочі інших членок Куреня. Пані Катря Червоняк подала докладний перегляд 25 літ видавничої діяльности „Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді" (ОПЛДМ) та поінформувала про важливість акції ОПЛДМ „Серце і Книжка", себто про дарову висилку книжок дітям в українських осередках Південної Америки, де з огляду на низьку валюту і малі заробітки люди не можуть дозволити собі на купівлю українських книжок.

Після цього старші пластунки Куреня заспівали декілька пісень, а ст. пл. Уляна Близнак прочитала декілька своїх віршів. Ст. пл. Маруся Богацька прочитала казку про три бажання, яку написала ст. пл. Леся Дереш. При кінці програми Оля Гной попросила присутню на залі письменницю Лесю Храпливу сказати кілька слів. Леся Храплива підчеркнула важливість популяризування дитячої літератури і висловила своє задоволення, що молоді матері тут в Америці розуміють вартість рідної книжки і стараються зацікавити дітей та батьків читанням та купованням українських книжок.

Після програми Курінь гостив присутніх перекускою.

На кінець треба згадати, що хоча виставку з зацікавленням оглянуло багато дітей, на жаль, було мало присутніх особливо тих вчителів, педагогів, виховників та дитячих письменників, які повинні цікавитися такими імпрезами. Це було прикрим розчарування для Куреня, бо влаштовуючи таку виставку, ми сподівались більшого заінтересування з боку українського громадянства.

Пластун все доброї гадки, тому Курінь не знеохотився, а навпаки — тимбільше вважає, що такі виставки треба влаштовувати і надалі, і то не тільки в Ню Йорку, але і в інших місцевостях, де є українські осередки.

О. К. Верх

Департамент оборони проти амнестії для дезертирів

Вашингтон. — Генерал Лео Бенаде, речник Департаменту оборони, заявив перед Сенатською підкомісією, яка розглядає проблему амнестії, що Пентагон противиться уділенню амнестії дезертирам з американських збройних сил і тим, які під час В'єтнамської війни ухилялися від привозу та втекли за кордон. Але Департамент оборони зайняв це становище не тому, що хоче помститися, чи покарати їх, а тому, що вважає, що така амнестія встановила б небезпечний прецеденс і була б шкідливою для військової моралі та дисципліни. Генерал Бенаде вважає, що безпека Америки в майбутньому могла б бути загрожена, якщо б дезертири знали, що за їхній вчинок ніколи не будуть покарані.

Пам'яті Євгена С. Данилюка

Над домовиною бл. п. Євгена Ст. Данилюка у похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку 14, 15, і 16 січня 1974 р. жалібно гомоніло похоронне, безсмертне „Святий Боже"... і закінчувалось невідкличним „Вічная пам'ять". Так прощали свого члена основника у Божу вічність члени хору „Думка", а разом з ними члени т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви Відділу в Ню Йорку, якого Покійний був членом Управи, члени Пластової Фундації, в якій він був секретарем і багато його близьких друзів і знайомих та ближча і дальша родина.

Сама свідомість про незаперечну правду, від якої ніхто не може ні заховатись ні втекти — смерть не зменшує нашого душевного болю й смутку по втраті кожної людини, а тим більше близької нам, шляхетної людини, з якою доводилось часто зустрічатися під час громадської праці. До таких шляхетних і милобачених осіб належав бл. п. Євген Данилюк, який передчасно і ненадійно помер 12 січня 1974 р., на 58 році життя. Він осиротив і залишив у смутку не тільки дружину з двома синами, матір, брата, сестру, але також всі ці організації, в яких він був активний, виконуючи муравлину працю.

Євген Данилюк народився 8-го липня 1916 р. в селі Хмільне Радехівського повіту в священичій родині. Батьки дали йому глибоке християнське й дбайливе родинне та національне виховання. Він після закінчення середньої освіти у Перемишлі зразу поступив на студії до Богословської Академії у Львові. Прихід большевиків в Західню Україну перервав дальші студії на Богословській Академії, та він не втрачав часу і старався здобувати знання. Під час большевицької окупації Західньої України студіював хемію. Після приходу німців, коли тільки Богословська Академія відновила навчання Євген Данилюк далі продовжував богословські студії, які закінчив успішно. На жаль з різних причин йому не довелось стати священиком, до чого так віддано й совісно приготовлявся. На це склались, у великій мірі політичні події того часу, що мали світове значення, які розігравались на наших землях, але також були й інші, не менше важливі причини про які не тільки варто, але й треба писати не окрему статтю, але аналітичну розвідку. Ці, інші причини відносяться не тільки виключно до Євгена Данилюка, але однаково до всіх абсольвентів Богословської Академії, які були примушені піти іншим життьовим шляхом і то в час, коли є брак священиків і нових покликань.

Під кінець Другої світової війни Євген Данилюк долучується до великогоісходу — покидає рідні землі й опиняються далеко на заході — в Австрії. В Грацу продовжує студіювати хемію, а згодом вписується на фармацевтичний факультет Українського Технічно-Господарського Інституту (УТГІ) в Мюнхені, який з успіхом закінчив 1948 році, одержавши диплом і титул маґістра фармації.

У 1950 р. приїжджає до ЗСА і тут вкорінюється, розбудовуючи своє особисте життя та включається в суспільно-громадську працю. Закладає родинне вогнище, одружуючись з Надією з дому Лозинських. Стає Батьком двох синів Нестора і Адріяна, яким старався дати християнське, родинне й національне виховання.

Поруч того, що Євгенові приходилось заробляти на щоденний хліб і давати потрібне удержання родині він активно брав участь у громадському житті. Якщо тільки назвати, що він був членом основником хору „Думка", то це значить на протязі 25-літнього існування хору „Думка" треба було кожного тижня посвятити мінімум — три до чотири години часу, як звичайний член приїжджаючи на проби хору. Коли до цього додати, що він же часто був членом управи хору, то ці години подвоюються. Хор „Думка" був не єдиною громадською клітиною, де Євген Данилюк активно працював. Він також належав до Пластприяту і до Пластової Фундації, в дирекції якої був секретарем. Хоча яке було в нього навантаження працею, то він усе ж не переставав цікавитися українськими церковними справами. Коли побачив, що т-во за Патріярхальний Устрій УКЦеркви проводить потрібну й корисну працю, включився в його ряди і належав до управи Нюйоркського Відділу, де виконував функцію організаційного референта. Під час останньої візитації Патріярха, Блаженнішого Кир Иосифа І був секретарем Громадського Комітету для привітання і вшанування Їх Блаженства Кир Иосифа. Євген був там, де потрібно було праці рук — був членом Батьківського комітету Школи Українознавства, належав до Комітету будови церкви св. Юра й інших громадських організацій.

Тут тільки частинно сказано про цю муравлину, довгогодинну повну посвяти працю, яку вкладав для своєї громади і народу бл.п. Євген Данилюк.

В Божу й безконечну вічність супроводили Євгена численна громада, а зокрема його друзі по праці. Над домовиною прощали його від хору „Думка" інж. Богдан Рак і голова хору Е. Камінський, від товаришів — абсольвентів Богословської Академії д-р Вабій, від т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви мґр Ярослав Щербанюк, а в Бавнд Бруку над могилою промовляв адв. Р. Гуглевич.

У похоронних відправах відправах брали участь о. д-р Володимир Гавліч — парох церкви св. Юра, о. Володимир Андрушків з Когонзу і о. д-р В. Сютик. В Українському Народному Домі в Ню Йорку відбулись поминки, під час яких промовляли о. д-р Гавліч, мґр Леонтій Крушельницький від хору „Думка", д-р Маркіян Клюфас, Иосиф Данилюк і д-р Т. Сендзік. Поминками проводив адв. Роман Гуглевич.

Численна участь у похоронах тільки підкреслювала, як багато мав приятелів і друзів бл.п. Євген Данилюк. В промовах пробивалась висока оцінка праці, а зокрема наголошено, з великою шаною, шляхетні прикмети що проявились у його щоденній праці, на громадському й церковно релігійному полі, як взірцевого практикуючого українця католика, які Покійного визначували взірцевий життьовий шлях. Світлу пам'ять про Євгена збережуть не тільки його найближча родина, дружина і сини, але багато його друзів і приятелів, з якими він разом працював.

Микола Галів

Дейвід Рокефеллер радить не втручатися у „внутрішні справи" СССР

Ню Йорк. Під час лекції на економічні теми в університеті Пейс, влаштованої для професорського складу і представників американських підприємств, президент Чейс Мангеттен банку Дейвід Рокефелер перестерігав перед втручанням у внутрішні справи Совєтського Союзу, як це, на його думку, роблять деякі кола в ЗСА. Зокрема проблему еміґрації совєтських жидів, заявив Рокефелер, не повинні зв'язувати з торговельними відносинами між ЗСА і СССР. „Совєтське керівництво, заявляв Д. Рокефелер, прагне мирного співіснування і відпруження міжнародних відносин. Було б дуже сумно, якщо б наші економічні відносини з СССР не укладалися в такому ж напрямі". Щоб злагіднити сказане, Д. Рокефелер заявив, що й американці не терпіли б втручання у їхні внутрішні справи.

Совєтський уряд плянує почати...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

Брежнєв одночасно започаткував новий велитенський сільськогосподарський проєкт, що має цілком унезалежнити СССР на відтинку забезпечення зерном.

Освоєння цілинних земель в Казахстані збільшило засівну площу в СССР на 42 мільйони гектарів (103 мільйони акрів), при чому за совєтськими даними, цілинні землі дають державі 27 відсотків всього зерна, що його „купує" держава в колгоспників усіх совєтських республік. З пляном включити у сільськогосподарську експлуатацію північні лісостепи з сірими лісовими ґрунтами вперше виступив був ще Хрущов, але в той час вся його енергія була спрямована власне на цілинні землі в Казахстані. Для забезпечення всебічного розвитку півночі і х просторів СССР совєтський уряд запляновав також побудувати додаткову залізничну лінію, яка пов'язувала б район Байкалу з Амуром над Тихим океаном і проходила б паралельно до існуючої вже транссибірської залізничної лінії, але дальше на північ. За словами Брежнєва, „побудова такої залізничної лінії через велитенські простори Сибіру з їхніми невичерпними природними багатствами відкриє дорогу до утворення нового великого індустріяльного району. Здовж неї постануть поселення і міста, заводи і копальні і також напевно будуть зорані нові землі та будуть передані під культивацію". Обшир, про який говорив Брежнєв простягається на понад тисячу миль.

Брежнєв осудив західній „антисовєтизм"

Інформуючи про нові совєтські господарські пляни на півночі СССР і у Сибірі, Л. Брежнєв водночас покористувався нагодою, щоб поновно осудити критику совєтської внутрішньої політики, якою заповнені сторінки західньої преси у зв'язку з депортацією А. Солженіцина та у зв'язку з совєтськими дисидентами в загальному. Того роду критика совєтської політики, говорив Брежнєв у своїй промові в Алма-Аті 15 березня, є нічим іншим, а „злоумисним атакуванням" Совєтського Союзу з метою зірвати політику відпруження у взаєминах між Сходом і Заходом. Брежнєв виступив з обвинуваченням західних засобів масової інформації — преси, радіо, телебачення, — мовляв, вони користуються застарілими антисовєтськими стереотипами, „полиняли антисовєтизмом". Критику західньої преси Брежнєвим попередили досить гострі критичні завваги на сторінках совєтської преси, яка вже від якогось часу обвинувачує західніх кореспондентів і коментаторів у „фальшуванні правди", в „антисовєтській пропаганді", „співпраці" з китайськими комуністами тощо.

Департамент оборони повідомив про розбудову нової системи бомбардування

Вашингтон. — Речники Департаменту оборони повідомили, що це десятиліття принесе „революційні" зміни в методах ведення так званих „традиційних війн", тобто не атомових, з огляду на розбудову нової системи бомбардування. Замість дотеперішніх бомб, що їх треба було скидати велику скількість, з надією, що одна з них попаде в ціль, Пентагон розбудовує систему бомбардування з літаків, яка вживатиме лазерні промені та телевізійні апарати для спрямування бомб до цілі. Таким чином, тільки одна бомба могтиме знищити намічений об'єкт. Коли вживатиметься система телевізійних апаратів, то пілот спрямує один апарат на ціль, а другий апарат, який находитиметься в бомбі, підхопить це зображення й спрямує бомбу до об'єкту. У системі, яка вживатиме лазерні промені, пілот спрямує промінь на ціль, а апаратура в бомбі тоді вже донесе її до мети. Цей новий спосіб бомбардування був уже випробуваний під час В'єтнамської війни. У вересні 1972-го року, чотири літаки, застосовуючи нову систему, збомбардували Лонгбієнський міст в місті Ганой. Але Пентагон зазначує, що це були тільки перші кроки і що нова система бомбардування буде вдосконалена протягом наступних кількох років. Думають, що розбудова цієї нової системи бомбардування змінить методи ведення війни до такої міри, як танки змінили їх в Першій світовій війні, а радар у Другій.

Радіомовлення „Української Вечірньої Трибуни" в Чікаґо

Від ряду років щопонеділка на хвилях українського радіомовлення лунає голос „Української Вечірньої Трибуни", що її ведуть від години 9-ої до 10-ої ввечорі Василь та Любомир Палагнюки, від імени Організації Українського Визвольного Фронту. Завдяки багатій різноманітній, цікавій і гарній програмі ця радіовисильня придбала собі розголос та вельмиприхильну оцінку в широких колах громадянства в Чікаґо та околицях. Програму „Української Вечірньої Трибуни" п-во Палагнюки ведуть дбайливо й чітко, переплітаючи зміст поодиноких точок гарною українською музикою. Зміст поодиноких понеділкових програм опрацьований уміло, ціспрямовано, цікаво.

Він складається з наступних розділів програми: звітування про події з життя нашого народу на Рідних Землях із справедливою об'єктивною оцінкою нищівної політики совєтського окупантського режиму; звітування з життя української національної спільноти в краї нашого розселення у вільному світі; описи осягів нашої культури в Україні та в діяспорі, зокрема нашого мистецтва; звітування з діяльности різних наших молодечих товариств і студентства; описи з діяльности наших спортових товариств; різнородні інтерв'ю з нашими, а іноді також з чужинецькими політичними й суспільними та культурними діячами; платівкові виступи наших мистців слова, співу й музики та угруповань молодечих мистецьких гуртків; Пропаганда нашого економічного стану посідання: підприємств, крамниць, спеціялістів, банків тощо.

Слухачі радіопрограми ОУВФ справедливо оцінюють повну посвяти та здібностей працю п-ва Палагнюків, признаючи ім обом великі заслуги, що їх вони віддають уже ряд років ідеї розкривання перед усім світом правди про Україну, наголошуючи духові сили і нескореність нашого народу в боротьбі з імперіялістичною Москвою.

Григорій Петрович

Заморожено ціни на нафту

Відень. — Сподівання на те, що у висліді конференції арабських міністрів для справ нафтової продукції, що почалася тут 17 березня, приведе до деякого обниження цін на нафту, не виправдали себе. Арабські міністри вирішили заморозити ціни на нафту на теперішньому рівні на час до 1-го липня, щоб дати західнім державам змогу поладнати в себе інфляційний тиск. Одночасно міністри заповіли, що у випадку, коли західні держави не втримають інфляції під відповідною контролею, ціна на нафту буде після 1-го липня відповідно підвищена. Найбільші труднощі мас конференція з питанням нафтового ембарґо у відношенні ЗСА та Голляндії з уваги на рішучий спротив Сирії та Лівії скасувати ембарґо. Все таки, міністри більшости арабських держав впевнені, що їм таки пощастить досягнути у цьому питанні повного погодження та що ембарґо буде скасоване принаймні умовно на окреслений період, упродовж якого мала б бути поладнана справа переговорів Сирії з Ізраїлем. Разом із скасуванням ембарґо буде збільшена продукція нафти приблизно до рівня з вересня 1973 року.

Космічний корабель „Піонер 11" фотографуватиме Сатурн

Мавнтейн В'ю, Каліфорнія. — Космічний корабель „Піонер 11", який був запущений в космос без залоги в квітні 1973-го року, фотографуватиме не тільки плянету Юпітер, як було запляновано, але також Сатурн. Полет до Сатурна буде найдовшим космічним полетом досі, бо сподіваються, що „Піонер 11" долетить до цієї плянети аж у вересні 1979-го року, тобто 6 з половиною років після запущення його в космос. У грудні 1974-го року „Піонер 11" фотографуватиме поверхню Юпітера, а опісля курс космічного корабля буде змінений в напрямі Сатурна. Крім того, в 1977-му році мають бути запущені в космос два космічні кораблі типу „Марінер", які мають долетіти до Сатурна в 1981-му році. Ці полети трьох американських космічних кораблів повинні розв'язати ряд питань, наприклад, чи довкруги Сатурна кружляють 9, чи десять сателітів, яких називають місяцями.

Пропонують запросити А. Солженіцина до Канади

Едмонтон. (Д. С.) — В днях 8 й 9-го березня ц. р. відбулася в тутешньому університеті друга з черги конференція у справі східно-европейських студій і совєтознавства, з участю проф. М. Гулуцана, д-ра І. Лисяка-Рудницького, проф. О. Баран й О. Геруса, проф. С. Н. Суховерського й І. Зуєвського, д-ра М. Лупула, д-ра А. Малицького й панни М. Фляк та ін. Ввечері 8-го березня відбулася окрема нарада представників канадських університетів з д-ром Дж. В. Турнером, директором Східньо-европейського Відділу міністерства закордонних справ з Оттави в справі культобміну Канади й СССР. Приявний на нараді проф. Яр Рудницький вказав на труднощі, з якими зустрічаються канадські університети, коли хотять спровадити справжніх людей науки з СССР, й запропонував запросити до Канади письменника - нобеліста А. Солженіцина, що на його думку — найбільш компетентний говорити про підсовєтську літературу, її справжнє обличчя й утиск вільної думки, який тепер панує в СССР.

В Австралії видано 5-ту книжку альманаха „Новий Обрій"

Мельборн, Австралія. — Заходами Мельборнського Літературно - Мистецького Клюбу й філії ОУП „Слово" у видавництві „Ластівка" появився тут уже п'ята з черги книжка альманаха „Новий Обрій" у впорядкуванні та за загальною редакцією відомого українського еміграційного письменника Дмитра Чуба. Присвячене це число альманаха 25-літтю українського поселення в Австралії і століттю від дня смерти Степана Руданського. На зміст цього багато ілюстрованого й різноманітного збірника склалися твори українських письменників в Австралії: Б. Ковалєнко, Зої Когут, М. Лазорського, В. Онуфрієнка, Я. Ліщинського, О. Рябченко, Д. Чуба, П. Олійника, А. Ляховича, К. Гіммельрайха, Н. Грущецького, П. Вакуленка, І. Смаль - Стоцького, Л. Куценко, Т. Волошки, Є. Гарана, О. Кеніг, К. Рошко, Гр. Волокити й О. Зірчастого. Добре заступлена в альманаху творчість наймолодших українських письменників в Австралії: Д. Федевич, О. Гралюк,Ю. Ткача, Л. Шевченко, І. Якубович, В. Островського, П. Комишана, Т. Ліщинської, В. Овчаренко, Ю. Рибіцької, О. Шевченка, Р. Філонюк, М. Орфіній, А. Ліщинського та К. Трач. Крім того в альманаху надруковані статті Д. Нитченка про журбу й гумор у творчості Степана Руданського, М. Болюха про Українську Громаду в Австралії і Т. Ляховича п. н. „Театр чи пантоміма", як також спогади В. Олійника про похорон І. Франка, І. Вілінської про Т. Осьмачку, Гр. Божка про Український Академічний Хор у Празі та інше. Завершується ця книжка альманаху хронікою літературно-мистецького життя вАвстралії. Замовляти альманах можна на адресу: Mr. D. Nytchenko, 36 Percy St., Newport, Vic. 3015, Australia. Ціна 5 дол.

Станиця СВУР у Міннеаполісі вшановує пам'ять покійного Архиєпископа Іова

В суботу 24-го лютого Станиця Союзу Ветеранів Українського Резистансу в Міннеаполісі — Ст. Павль, відбула урочисті сходини, присвячені славній пам'яті Архиєпископа Іова Скакальського, який помер 18-го лютого ц.р. в Куритібі, Бразилія.

Присутні вшанували пам'ять Покійного хвилинною мовчанкою, опісля заступник голови Головної Команди СВУР-у сотений В. Станиславів, в теплих словах пригадав присутнім про колишнього душпастиря українських повстанських частин в часі Другої світової війни. Він ділив долю і недолю цього періоду нашої боротьби, був не тільки душпастирем але й борцем-побратимом.

Представивши життєпис Покійного капеляна, сотений Станиславів спинився на тому періоді його життя, коли він виконував душпастирські обов'язки в українських повстанських відділах. Роля українських частин в ці бурхливі часи була особливо тяжка і відповідальна, бо вона не обмежувалася лише офіційним релігійним обслуговуванням частин. Капелян мусів прищепити кожному юнакові і цілим частинам ті моральні вартості, які вчили бачити різницю між ворогом і противником.

Покійний, тоді ще єромонах Іов Скакальський, сам був прикладом служіння своїй Церкві і народові.Бо, прийнявши чернецтво ще в молодих літах, він не замкнувся в чернечій келії, щоб дбати тільки про спасіння своєї душі, але пішов із тими, які готові були віддати „душу свою за друзів своїх", тих, які пішли на змаг за краще майбутнє свого народу.

Між ветеранами українських з'єднань і їхнім душпастирем витворився внутрішній, інтимний зв'язок, якого не стерли довгі роки; в душі кожного залишається не лише теплий спогад, але і відчуття спільно пережитого, спільності ідеї і поривів, і тому особлива пошана до особи Покійного.

Тому колишні учасники боротьби, яких душпастирем був Пакійний, вдячні йому за його моральний провід і за його готовість ділити з ними всі небезпеки і невигоди вояцького життя. Вдячні вони також і за те, що в пізніших літах, ставши високим церковним достойником, Покійний шанував кожного колишнього побратима зброї, цікавився його життям, успіхами і невдачами. Він був доступний для кожного, хто хотів поділитись з ним своїми думками чи проблемами. Тому не зважаючи на своє високе становище, він залишився близьким і дорогим для кожного колишнього борця Української Резистансу.

Хоча доля не судила Йому побачити рідного Кременця і Почаївського манастиря, в якому він розпочав свій чернечий подвиг, Покійний віддавши ціле своє життя на служіння церкві і народові, залишив по собі добру пам'ять.

Багато з його друзів бачилися з ним ще не дуже то давно в Торонті, на II СКВУ, а потім на похороні сл. пам. проф. Ю. Пундика в Бавнд Бруку, коли то покійний Архиєпископ Іов очолив похорони і відправи.

Не маючи змоги поїхати на похорон Архиєпископа Іова, члени місцевої Станиці СВУР'у імені чотового В. Граба, вшанували свого колишнього військового душпастиря урочистими сходинами, теплою згадкою та збіркою на квіти на його могилу.

Команда Станиці СВУР в Міннеаполісі, Мінн.

УКРАЇНСЬКИЙ КНИЖКОВИЙ БАЗАР НА КРИМУ

Семферопіль. — У Криму триває „місячник" розповсюдження книги, присвячений 400-річчю книгодрукування в Україні. Свято розпочалося великим книжковим базаром у Семферополі. Відбуваються також літературні вечорі, в яких беруть участь провідні поети. Виставку обслуговують працівники обласної бібліотеки ім. І. Франка, а пояснення дають редактори видавництва „Таврія". Виставка, як пише „Літературна Україна" з 8 березня ц.р., користується великою популярністю.

У глибокому смутку повідомляємо Рідню і Знайомих, що 17-го березня 1974 року відійшла у Вічність в Йонкерсі, Н. Й. наша Найдорожча МАМА, ДОНЬКА і СЕСТРА

бл. п.

СТЕФАНІЯ ГУБІЦЬКА

з дому МИЦАК

по довгій і важкій недузі, проживши 53 роки.

ПАНАХИДА — у вівторок, 19-го березня 1974 р., о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Ковальчика, 107 Yonkers Avenue, в Yonkers, N.Y.

ПОХОРОН у середу, 20-го березня 1974 р. з цього ж похоронного заведення о год. 9-ій ранку до церкви св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й.

Тяжким горем прибиті:

доні: ХРИСТЯ і ОЛЕНКА
Старенька Мама в Україні
сестра КАТРУСЯ з родиною в Україні
сестра МАРІЯ НЕСТЕРЧУК з родиною
сестра ЛЬОНА ГОЩОВСЬКА з родиною
сестра ІВАНКА СОЛУК з родиною
Ближча і дальша Родина в Україні, Канаді і в Америці

У ПЕРШУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ мойого Найдорожчого і Незабутнього СИНА

сл. п. ІВАНА ОСТАШУКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в неділю, 24-го березня 1974 р. о год. 10-ій ранку

в церкві св о. МИКОЛАЯ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па. при 24-ій і Поплар вул.

Прошу в цей день згадати Покійного в своїх молитвах.

Горем прибита —

мама — АНАСТАЗІЯ ОСТАШУК ШТАБА

„БОЙОВИЙ АВАНГАРД КПСС"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

кторів і "політінорматорів. У республіці читається понад 20 тисяч циклів лекцій для молоді, працює 6 тисяч постійно діючих лекторів". Додатково по цій лінії організується вивчання „революційного минулого", тобто історії КПСС з влаштовуванням для молоді „походів місцями революційної, бойової слави", будуванням пам'ятників героям „соціялістичної революції", „великої вітчизняної війни" і т. п. В цьому, наприклад, році такі „походи" влаштовуються під загальним гаслом „Моя батьківщина — СРСР".

Допоміжну ролю відіграє видавнича діяльність. За словами Гіренка, „разовий тираж періодичних молодіжних видань республіки становить близько 10 мільйонів примірників. Видавництво „Молодь" за 4 роки випустило сотні книг загальним тиражем майже 14 млн. примірників". До цього всього треба додати навчання в школах різних типів, а також стимулювання того роду активности з допомогою різних нагород, включно з значними грошевими преміями для найбільш заслужених активістів.

Прориви на організаційному і виховному фронті

Як не намагався А. Гіренко представити в найкращому світлі період між передостаннім і останнім з'їздом, він все таки мусів бодай згадати про існуючі недоліки. Підкреслюємо: „бодай згадати", бо, читаючи його звітну доповідь, може здаватися що комсомольським керівникам пощастило усунути всі недоліки і що молодь так і маршує у „дисциплінованих рядах" ленінського комсомолу. Між довгими розділами, в яких розповідається про „досягнення", час до часу можна натрапити на короткі згадки, загального характеру, які говорять про щось інше.

Розповідаючи про успіхи, „ентузіязм" комсомольських робочих бригад, А. Гіренко в одному місці зауважує: „проте чимало комітетів комсомолу допускає суттєві недоліки, елементи формалізму в організації . . . соціялістичного змагання, мало дбає про створення належних умов для високопродуктивної праці молоді. Як наслідок, частина молодих трудівників не виконує норм виробітку".

А в іншому місці він сказав: „Однак треба визнати, що ЦК, комітети комсомолу, зокрема Донецької, Ровенської, Кримської та деяких інших областей, останнім часом послабили увагу до роботи з молодими спеціялістами". В ще іншому місці Гіренко вказав на те, що „окремі комітети комсомолу, і насамперед Київської, Ворошиловградської, Дніпропетровської областей ще недостатньо мобілізують молодих будівельників на боротьбу за прискорення темпів будівництва, високу якість робіт".

Очевидно, не тільки на відтинку господарства, але й на політично - ідеологічному не все гаразд і не все за наміченим пляном. Не даром Гіренкові треба було звернути увагу на факт існування „пережитків минулого в свідомості окремої частини молоді". Відмітивши це, він у звіті додав: „треба предметніше зайнятися профілактичною роботою, використовувати всі засоби впливу на порушників трудової дисципліни та громадського порядку".

Що ця остання фраза не є тільки звичайною фразою, вистане тут нагадати, що в ім'я збереження власне правопорядку і трудової дисципліни тільки в УССР крім військових частин КГБ і міліції впроваджено понад півторамільйонову армію т.зв. добровільних народних дружин, які між іншим складаються передусім з членів комсомолу і які є допоміжним рам'ям поліції в охороні „соціялістичного правопорядку" і, що важливіше, „соціялістичної власности".

Звітна доповідь А. Гіренка, як бачимо, розкриває куліси, за якими налагоджується контроля і систематичний нагляд за українською молоддю. Є очевидним, що велике числом членство комсомолу не є ніяким свідоцтвом ні „любови до соціялістичної батьківщини", КПСС і Москви, ні „совєтського патріотизму". Членство в комсомолі подиктоване життьовою конечністю, а найкращим доказом цього є факт, що власне з рядів комсомолу вийшли чи не найактивніші учасники українського дисидентського руху, які найкраще виявляють, що насправді варта крилата фраза про „комсомол — бойовий авангард КПСС".

М. С-ий.

ЗБЕРЕЖІТЬ РІДНИХ ВІД ОТРУЄННЯ

(Продовження зі стор. 2-ої)

такою „цукеркою" потім піде до дідової чи бабусиної шуфляди і візьме сильнодіючий лік.

Тримайте усі ліки — будь вони за рецептою чи куплені у вільному продажу в аптеці — завжди в оригінальному опакуванні з написами. У випадку отруєння — беріть це із собою до відділу швидкої допомоги, щоб лікар міг зразу розпізнати, що це за лік і знайти негайно протидію для нього. Ніколи не беріть ліків у темній кімнаті, а коли берете вночі, світіть лямпу, читайте напис.

Усі ліки, які не мають напису або які вже не вживаєте — викиньте, але не на смітник, а злийте їх з водою в туалеті. Ліки, які вживаєте — тримайте у замкненій шафці, якщо в хаті є діти. Не тримайте ліків „на нерви" або насонні засоби у столику при ліжку, а на віддалі, щоб їх ви не могли брати заспані вночі, а щоб потрудилися встати, бо тоді візьмете їх у кращій свідомості. Обов'язково тримайте ліки окремо від всяких хатніх хемікалій для прання, чищення і т.д.

Оскільки діти завжди імітують старших, не беріть медикаментів у присутності малих дітей. Перевіряйте шафку із ліками періодично і позбудьтеся усіх зайвих чи не вживаних. Усі ліки тримайте замкненими від дітей.

Коли тримаєте в гаражі чи якомусь сховку фарби, бензину і т.д., поміщуйте їх так, щоб дитина не могла цього дістати. Хатні хемікалії тримайте при наявності дітей або у високій шафці, або ж із якимось замочком, щоб дитина не поцікавилася, як воно „смакує".

У випадку будь-якої підозри, що дитина могла випити щось із хемікалій чи зайвих медикаментів — не відкладайте, що може „стане краще", а везіть дитину негайно до відділу швидкої допомоги або контактуйтеся із своїм лікарем. Краще хай лікар перевірить цю справу, як ризикувати життям чи здоров'ям дитини. Коли б старша людина не була певною, який медикамент і в якій дозі вона взяла — контактуйтеся із лікарем, назвавши ці медикаменти так, як написано на пляшці.

Трагічні випадки у власній хаті, на жаль, дуже часті, але забезпечення перед ними — у руках кожної родини. Надіймося, що відділи швидкої допомоги проти отруєнь стоятимуть цього року опорожнілими.

Франція допомагає розбудовувати індустріяльну силу СССР

Ленінград. — Тут закінчилася XI сесія мішаної совєтсько-французької комісії для справ науково - технічного і економічного співробітництва. На цій нараді, як інформує „Радянська Україна" з 6-го березня, „були обговорені підсумки спільних робіт у 1973 році і намічені пляни на майбутнє". Додаткові інформації про совєтсько-французьку співпрацю кореспондентові ТАСС подав голова совєтської частини комісії, заступник голови Державного Комітету Ради Міністрів СССР для справ науки і техніки Д. М. Гвішіяні. За його словами, інформує ТАСС, „важко перелічити всі галузі науково-технічного співробітництва спеціялістів наших країн — воно простягається від дослідження космічного простору до вивчення фізико - хемічних основ життя. І яку б галузь ви не взяли, спільна робота радянських і французьких спеціялістів дає добрі результати. Глибше вивчати взаємодію частинок високої енергії дали можливість дослідження, проведені з допомогою радянського прискорювача протонів у Серпухові і французької рідководневої бульбашкової камери „Мірабель". У них беруть участь близько 60 французьких учених і спеціялістів. . . Французька апаратура, наприклад, встановлювалася на радянських місяцеходах і міжплянетних станціях „Марс" . . . Багато радянських наукових інститутів і французьких фірм активно працюють в галузі сільського господарства . . . Плодотворно розвивається співробітництво спеціялістів і в інших галузях. Так, триватимуть спільні роботи з фірмою „Шантьє де л'Атлантік" в галузі виробництва дизельних двигунів . . . Відповідно до програми поглиблення радянсько - французького співробітництва в галузі науки і техніки, воно розширюватиметься й далі".

ВІДЗНАЧАЮТЬ 125-РІЧЧЯ ПАНАСА МИРНОГО

Київ. — В Києві за почином Президії Спілки письменників України створено комісію, завданням якої є підготовити ювілейні святкування з нагоди 125-ї річниці з дня народження клясика української літератури Панаса Мирного. Комісію очолює письменник Олесь Гончар, а в склад комісії входять ще Збанацький, Бойко, Козаченко, Загребельний, Стельмах Солдатенко і інші.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 23-го БЕРЕЗНЯ 1974 р.

ВАШІНГТОН, Д.К. Загальні збори Т-ва Україна 15 Відд о год. 4:30 по пол. в домівці Укр. Кат. Церкви при Блеґден Аве. Н.З. Проситься членів і заінтересованих осіб справами забезпечення, взяти участь. — Управа.

ТАРЗАН, Ч. 7087. Тарзан і приятелі в схоронищі

THE RAGING, SWIRLING STORM BREAKS OUT IN ALL ITS FURY...

TENACIOUS ROOTS THAT REACH DEEP INTO THE EARTH LOSE THEIR BATTLE AGAINST WIND AND RAIN...

WE MAY NOT BE TOO DRY, ITO — BUT WE WON'T GET BELTED BY FLYING TIMBER!

AND WE HAVE FOOD, TARZAN!

Грізна, бушуюча буря зривається у цілій своїй люті...

Чіпке коріння, яке вросло глибоко в землю, програє боротьбу з вітром і дощем...

Хоча ми не цілком сухі, Іто, то принаймні не вдарятимуть нас літаючі куски дерева!

І ми також маємо їжу, Тарзане!